

Bao nhiêu tiền cho 1 tình yêu

Contents

Bao nhiêu tiền cho 1 tình yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41

Bao nhiêu tiền cho 1 tình yêu

Giới thiệu

Cầm chiếc túi xách nhỏ bước ra khỏi quán Baz với bộ dạng tây tây do uống hơi nhiều rượu. Mai vừa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-nhieu-tien-cho-1-tinh-yeu>

1. Chương 1

Chương 1

Cầm chiếc túi xách nhỏ bước ra khỏi quán Baz với bộ dạng tây tây do uống hơi nhiều rượu. Mai vừa đi vừa hát, chân nọ đá chân kia:

- Hapy birthday to you !

- Happy birthday to you !
- Mừng ngày sinh nhật của e !
- ...
- Mừng ngày sinh nhật của e!

Hôm nay là ngày nó tròn 20t và cũng là Valentine. Từ lúc nó sinh ra mọi ng đã nói rằng nó là 1 cô bé may mắn vì chào đời đúng vào ngày 14/2 – ngày lễ tình yêu, nhất định lớn lên nó sẽ là 1 bông hoa đẹp và sẽ được sống 1 cuộc sống tràn ngập tình yêu thương.

Đúng! Càng lớn nó càng đẹp và cũng chính cái đẹp đấy đã giết chết nó. Nghĩ đến đây Mai lại bật khóc.

16t, nó như 1 bông hoa nở rực rỡ giữa vùng quê hẻo lánh. Ở trường cấp 3 huyện ko ai là ko biết đến Mai – 1 cô bé thông minh, đẹp ng đẹp nét. Cái tin ấy nhanh chóng truyền đến T – 1 đàn chị già đời trong giới buôn bán gái mại dâm. Ban đầu T tìm cách tiếp cận, tỏ ra tốt bụng, quan tâm Mai như 1 ng chị đến lúc nhận được sự tin tưởng từ nó, chị ta lợi dụng lòng tin lừa Mai lên thành phố kiếm việc làm phụ giúp bố mẹ. Mai do dự, ko đồng ý nhưng nhà lúc ấy quá khó khăn, nó còn 3 e nhỏ, bố mắc bệnh hiểm nghèo chỉ còn lại mẹ nuôi cả nhà. Mai thương mẹ, muốn phụ giúp mẹ và nghĩ đến tiền lương kiếm được từ việc bán hàng rất nhiều nên nó đã nhận lời.

Cái ngày Mai theo T lên thành phố cũng là ngày nhục nhã và đau đớn nhất của cuộc đời nó. Tại đây nó bị T lừa đưa đi bán trinh, đúng hơn là bị cưỡng ép. Khi mọi chuyện xong xuôi, Mai hoảng sợ, cầu xin T cho nó về nhà và hứa sẽ ko nói với ai chuyện này. Dĩ nhiên T ko đồng ý, cô ta bán thẳng M cho 1 chủ chứa gái mại dâm để kiếm thêm 1 món tiền hơi hĩnh. Lúc mới bị bán, Mai nhất quyết ko tiếp khách, chỉ khóc lóc cầu xin nhưng đời nào có dễ thế. Mai ko chịu được những trận đòn dã man cũng ko chịu nhịn đói, nó đã cắn răng chịu đựng tiếp khách trong suốt 4 năm trời chỉ để kiếm đủ số tiền mà chủ chứa yêu cầu, số tiền ấy đổi lại tự do cho nó. Và hôm nay, chính là ngày nó được TỰ DO!

Bây giờ là 10h. chỉ còn 2 tiếng nữa là bước sang ngày mới. Mai muốn tự tặng mình 1 món quà Sn. Nó suy nghĩ 1 lúc: Phải rồi! Hôm nay nó sẽ làm ** 1 lần cuối cùng nhưng là 1 ***** miễn phí. Đơn giản chỉ vì suốt 4 năm trời lên giường với ko biết bao nhiêu thằng đàn ông nhưng nó chưa 1 lần được hưởng thụ cảm giác được nâng niu, được yêu thương chiều chuộng là như thế nào. Hôm nay, ai mang lại được cảm giác ấy cho Mai thì nó sẽ miễn phí. Chỉ hôm nay và 1 lần này thôi. Ngày mai nó sẽ sống đúng như 1 con NGƯỜI.

Nghĩ là làm, Mai đặt chiếc đt xuống đất xoay 1 vòng. Chiếc đt chỉ về hướng đằng trc, nó đứng dậy quệt nước mắt và đi về đằng trc.

- A ơi – Nó vừa gọi vừa kéo tay 1 a chàng cao to, dễ phải đến 1m8, a ta đang dựa ng vào gốc cây hút thuốc.
- Chuyện gì? – Hắn trả lời nó cộc lốc, mắt vẫn nhắm nghiền, ng vẫn dựa vào cây.
- Ngủ với e nhé!

Lần này hắn mở mắt, trong 1s hắn thoáng ngạc nhiên:

- TẠI SAO CÔ MUỐN NGỦ VỚI TÔI VÀ TẠI SAO TÔI PHẢI NGỦ VỚI CÔ ? Cho tôi 1 lí do.
- Nếu e trả lời được thì ngủ với e nhé!

- ...

- Im lặng là đồng ý rồi nhé – Mai mỉm cười nói tiếp: E muốn ngủ với a vì a là món quà sinh nhật mà e chọn mình. Còn a phải ngủ với e vì e là 1 cô gái quyến rũ và miễn phí. – Mai nói khi ng vẫn nồng nặc mùi rượu, có lẽ nó say mà cũng ko say.

- Cô say rồi – Hắn cười khẩy.
- E ko say vì e nhớ nếu e trả lời được câu hỏi của a, a sẽ ngủ với e. Giờ e trả lời được rồi. Ngủ với e nhé!
- ...
- Ngủ với e nhé – Mai lặp lại câu ấy 1 lần nữa, đôi mắt đen láy to tròn nhìn thẳng vào mắt hắn như nài nỉ.

Hắn sững lại, đôi mắt nó nhìn hắn sao giống 1 ng mà hắn yêu thương đến thế, ng mà cả đời hắn trân trọng. Có lẽ vì cái giống ấy mà hắn đồng ý với nó chẳng.

5p sau 1 chiếc xe Ferrari California màu đỏ đỗ trc mặt hắn và nó, 1 ng mở cửa xe chạy lại cúi đầu:

- A Cường! E xin lỗi đã đến muộn vì hôm nay Valentine tắc đường quá.

Hắn ko nói gì, kéo thẳng nó vào xe và cho xe chạy để lại tên lúc nãy 1 mình.

- A tên Cường à? – Mai hỏi hắn, dù sao cũng phải biết ng nó ngủ cùng tên gì chứ.

Hắn ko trả lời chỉ khẽ gật đầu, suốt cả đường đi cũng vậy. Hắn trở nó đến 1 khách sạn lớn trên đường Nguyễn Trãi. Đêm hôm ấy nó thật sự biết đến cảm giác đc yêu thương, chiều chuộng là như thế nào.

Còn hắn, hắn tốt với Mai vì nó có đôi mắt giống ng mà hắn yêu thương nhất. Nhìn vào đôi mắt ấy, hắn lại thấy ấm lòng. Duyên nợ giữa hắn và nó có lẽ chưa hết.

Sang trang sau để đọc tiếp

2. Chương 2

Chương 2

7h30 sáng Mai thức giấc. Khẽ cựa người, nó thấy Cường đang dựa lưng vào ghế sofa, chân vắt lên bàn. Vẫn cái bộ dạng mắt nhắm nghiền phì phèo điều thuốc như bất cần đời mà hôm qua Mai gặp. Kể ra thì Cường cũng ko phải ng xấu, dù Mai và Cường ko hề quen nhau nhưng hôm qua hắn đã đối xử với nó đúng như ng tình. Cảm giác như thế thật ko tệ.

- Tỉnh ngủ hắn chưa? Tôi có chuyện cần nói.

Cường lên tiếng làm Mai giật mình. Rõ ràng từ lúc nó tỉnh hắn ko hề mở mắt, nó cũng chưa ra khỏi giường sao hắn biết nó đã dậy.

- Sao a biết tôi đã dậy?

-...

- Có chuyện gì a nói đi?

- Cô tên gì? Bao nhiêu tuổi? Đang học hay đi làm? Nhà ở đâu? – Cường lạnh lùng hỏi Mai.

- Tên Mai. 20t. – Nói đến đây giọng Mai hơi nghẹn lại: – Đi học chưa hết cấp 3 thì nghỉ. Tôi ko có nhà. A hỏi chuyện này làm gì?

- Tốt – Cường khẽ nhếch mép cười.

Mai bỗng thấy hơi tức, ko đi học, ko có nhà là điều tồi tệ nhất với nó mà Cường lại cho là tốt.

- Cô có muốn đi học, có muốn có nhà ko?

Mai nhúu mày, ko hiểu Cường muốn nói gì.

- Tôi sẽ cho cô tất cả những gì cô muốn. Đi học, nhà cửa chỉ cần cô làm ng yêu hờ của tôi.

- Người yêu hờ – Mai cười mỉa: – Có thể hôm qua tôi tìm a nhưng hôm nay tôi ko phải...

- Tôi biết cô định nói gì – Cường ngắt lời Mai: Người tình để lên giường thì tôi ko thiếu. Tôi chỉ cần cô làm ng yêu hờ của tôi 1 tháng để mẹ tôi an tâm về tôi thôi.

- A có rất nhiều người tình, sao lại là tôi ?

- Vì cô ko yêu tôi nên khi song chuyện sẽ ko có gì giằng buộc và vì... Vì cô có đôi mắt giống e gái đã mất của tôi nên mẹ tôi sẽ rất vui khi thấy cô.

-....

- Cô đừng nghĩ đây là việc xấu gì. Đây cũng là công việc làm công ăn lương, hãy coi như tôi thuê cô chăm sóc 1 người già vậy.

- Chuyện này, tôi...tôi... – Mai thật sự ko biết phải nói gì.

- Tôi biết chuyện này xảy ra quá nhanh và bất ngờ làm cô ko tin tưởng. Nhưng tôi chỉ có 1 ng mẹ trên đời này. Thời gian của bà ý ko còn nhiều, cô hãy đến gặp mẹ tôi. Gặp xong rồi cô quyết định cũng chưa muộn.

-....

Suy nghĩ 1 lúc, Mai đồng ý với Cường đến gặp bà ấy 1 lần. Mai dậy thay bộ váy trắng mà Cường sai ng chuẩn bị cho nó, Mai cũng ko hề trang điểm. Nhìn nó bây giờ ko còn già dặn và trở về đúng với tuổi 20 của mình, trẻ đẹp tự nhiên. Cường cũng hơi bất ngờ vì điều ấy.

Cường đưa Mai đến 1 ngôi biệt thự thuộc Vi Village ở quận Long Biên. Mẹ của cường bị u não ác tính đã chuyển sang giai đoạn cuối, bà nhất định ko đến bệnh viện điều trị mà chỉ muốn ở nhà sống những ngày cuối cùng bên cạnh Cường. Điều đầu tiên Mai thấy đc Mẹ Cường là thân thiện và nhân hậu, bà tỏ ra rất vui khi thấy hân và nó đến. Bà ko đẹp hay quý phái nhưng ánh mắt, nụ cười của bà, cách đối xử của bà với Mai làm nó cảm giác như 2 ng đã quen từ lâu. Nó đi chợ cùng bà, cùng nấu cơm và nói chuyện với bà cả buổi cho đến tối mới ra về.

- 2 đứa về cẩn thận nhé – Mẹ Cường quay sang nắm tay Mai: Lần sau lại đến chơi với bác nữa nhé! Bác sẽ chờ con đến.

Câu nói ấy của Mẹ Cường làm Mai day dứt suy nghĩ suốt cả quãng đường về khách sạn. Cường bảo nó hãy ở lại khách sạn suy nghĩ, 3 ngày sau hãy trả lời hân.

- Xin cô hãy giúp tôi. Mẹ tôi thật sự quý cô – Cường khẽ nói đủ để Mai nghe thấy, đây là lần đầu tiên 1 con người cao ngạo như hân cầu xin ng khác.

Mai lặng lẽ về phòng, nó có 3 ngày để suy nghĩ. Nếu giúp Cường nó sẽ có tất cả để làm lại từ đầu, có thể đi học, sống như ng bình thường để có thể gặp lại gia đình, đây cũng là công việc chăm sóc ng già nhưng như vậy là lừa dối Mẹ Cường. Còn nếu ko giúp thì như Cường nói ở cái thủ đô rộng lớn nó ko thể làm gì khi ko có giấy tờ, ko bằng cấp, nó càng ko thể mang cái bộ dạng thê thảm này sau 4 năm trời về gặp gia đình. Hơn nữa, nó thực sự có cảm tình với mẹ Cường và bà ấy cũng ko còn sống đc lâu. Rốt cuộc làm như thế nào mới là đúng.

....

2 tuần sau:

- Mai ơi song chưa con?

- Vâng. Con vào đây – Mai vui vẻ vào bếp cầm hộp cơm ẹ Cường. Phải! Nó đã chuyển về đây sống cùng bà đc hơn 1 tuần, nó ko cần nhà cửa, xe hay tiền của hân chỉ cần 1 thứ.

- Con chịu khó mang cơm đến cho Cường nhé. Nó tuy là tổng giám đốc nhưng còn vất vả hơn nhân viên, dạo này nhiều việc nó lại chẳng ăn uống đầy đủ.

- Vâng – Mai đáp rồi tung tăng vào gara lấy xe đi.

Tập đoàn Hùng Cường:

- Nếu chị chưa có hẹn thì tôi ko thể cho chị gặp tổng giám đốc.

- Nhưng tôi là ng nhà a ấy – Mai cố gắng giải thích.

- Xin lỗi! Ngày nào chẳng có hàng tá cô đến tìm tổng giám đốc rồi bảo là ng nhà – Cô nhân viên viên lễ tân khinh khỉnh nhìn Mai.

Mai chịu hết nổi cái thái độ ấy, nó định nạt cho cô ta 1 trận thì vừa lúc ấy có thư kí của Cường đến (ng lần trc mang xe đến chỗ Mai và Cường gặp nhau lần đầu tiên ở chap 1). Anh ta dẫn Mai lên tầng 15, phòng tổng giám đốc rồi bảo Mai cứ vào, a ta còn đi có việc. Mở cửa ra, nó thấy Cường đang ngồi chăm chú xem

giấy tờ theo đúng phong cách của sếp. Vậy mà lúc đầu nó mới gặp nó còn tưởng a ta là dân ăn chơi lêu lổng cơ đấy.

- Nè! Cơm của a đây. Gặp a đúng là còn khó hơn đi đào vàng.- Mai hơi khó chịu đặt hộp cơm xuống bàn của Cường.

- Ai làm gì cô thế?

- Là mấy cô nhân viên của a. Mà thôi a ăn đi cho tôi con về, bác bảo phải ở đây trông chừng a ăn xong mới được về.

- Chứ tôi tưởng cô muốn ở đây – Cường vừa mở hộp cơm vừa chêu chọc nó.

- Ôi trời! A vừa nói gì thế – Mai tỏ vẻ ngạc nhiên nói tiếp: A mà cũng biết đùa à? – Từ cái đêm ấy cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Mai thấy hắn nói đùa với nó.

Cường nhìn nó nhưng ko nói gì chỉ lẳng lặng ăn cơm. Nó tự nhủ chắc mình nghe nhầm rồi cũng ko hỏi thêm gì, đợi hắn ăn xong để về.

Sang trang sau để đọc tiếp

3. Chương 3

Chương 3:

Hôm nay ở nhà 1 mình nên Mai quyết định đi dạo phố. Bà Dung – mẹ Cường đã đi làm từ thiện cùng mấy người giàu có ở đây từ sáng, 2 ngày nữa mới về. Bà bảo tiền nhiều tiêu cũng ko hết, chết rồi càng ko thể mang theo thì nên chia sẻ cho những người kém may mắn và khó khăn, họ đáng được hưởng hạnh phúc. Bà Dung ko cho Mai đi cùng vì muốn nó với Cường ở nhà vun đắp tình cảm. Buồn cười thật! Nó với Cường có gì đâu mà vun đắp, hắn chỉ về nhà và đóng kịch vui vẻ với nó khi có mẹ hắn ở nhà. Còn ko thì lúc nào cũng lạnh lùng với người khác và hắn luôn dùng tiền để giải quyết mọi chuyện.

Đi qua con phố nhỏ có mùi hoa sữa lòng Mai bỗng trùng xuống. Nhà Mai ở dưới quê cũng có 1 cây hoa sữa trước cổng, mùi hoa sữa hắc nhưng ng ta dù thích hay ko thích hoa sữa thì ngửi 1 lần cũng nhớ được mùi của hoa. Ko biết giờ này bố mẹ và các e nó sao rồi, nó thấy mình thật bất hiểu vì ko quay về tìm bố mẹ ngay sau khi được tự do nhưng nó chưa thể về bây giờ được. Ko thể về với 2 bàn tay trắng sau suốt 4 năm trời mất tích, ko nghề nghiệp, ko bằng cấp chỉ làm khổ bố mẹ nó thêm. Hi vọng gia đình nó vẫn bình an và sống tốt.

Kết – Tiếng phanh xe gấp trước mặt Mai làm nó giật mình, có lẽ nó mãi nghĩ nên khi qua đường ko để ý xe.

- Này, cô kia – 1 chàng trai mở cửa xe quát Mai nhưng vừa thấy mặt nó a ta dừng lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: E...e là Mai. Là Mai phải ko?

- A là... – Mai nhú mày, người này quen quá.

- A là Hải, a Hải học trên e 2 lớp mà hồi trước vẫn thường xuống nhà e mua hoa sen đây – Chàng thanh niên vui mừng vội nói: Ôn trời! Cuối cùng a cũng tìm được e.

- A – Mai nhớ ra a rồi nhưng bây giờ nó chưa thể gặp ai sau những chuyện đã xảy ra: Xin lỗi, a nhầm người rồi.

- Nhầm! A làm sao có thể nhầm được. E quên a rồi sao?

- Tôi ko phải là Mai. A nhầm rồi. Xin a tránh đường, tôi phải đi bây giờ.

- E đúng là Mai, giọng nói và khuôn mặt của e a ko thể nhầm.

-...

- Khoan hãy đi Mai – Giọng Hải trầm xuống: Chẳng lẽ e ko muốn biết gì về gia đình mình sao?

Mai toan bước đi thì khựng lại vì câu nói của Hải:

- Gia đình e làm sao? A nói đi.

- A biết đúng là e mà. Chuyện dài lắm, tìm 1 quán cafe nói chuyện đc ko?

- Đc.

Hải và Mai đến 1 quán cafe gần khu biệt thự Mai ở nói chuyện. Hải hơn Mai 2 tuổi, bố mẹ a là ng giàu có vì ngày đấy Hải quậy quá nên mới phải chuyển về trường huyện học. Hồi Mai ở nhà, mọi ng bảo Hải có ý với Mai nên mới đến nhà thường xuyên nhưng nó ko tin, chỉ đơn giản nghĩ là a xuống mua hoa sen và chơi với lũ e nhỏ. A với nó ko thân nhưng cũng ko phải xa lạ nên 2 người nói chuyện khá thoải mái, đến chập tối Mai mới ra về. Nhờ có Hải mà Mai biết gia đình nó ko ngừng tìm kiếm nó trong suốt 4 năm qua. Gần đây gia đình nó đã chuyển vào tp HCM sống với ông bà ngoại, trc khi đi vẫn ko quên nhờ Hải tìm nó. Hoá ra nó có ông bà ngoại rất giàu có, vì mẹ đem lòng yêu và nhất quyết lấy bố nó – 1 thanh niên nghèo mà bị đuổi khỏi nhà. Đời cũng lắm trò, chỉ vì sĩ diện của gia đình, của dòng họ mà nhẫn tâm đuổi bố mẹ nó ra ngoài hại gia đình nó khổ sở bao nhiêu năm bây giờ lại nhận về nuôi 1 cách dễ dàng thế. Nghĩ đến đây Mai lại thở dài

- Haiz. Đúng là đời!

- Làm gì mà giờ mới về?

- TRỜI! GIẬT MÌNH – Mai hét lên khi thấy Cường lù lù như con ma xó đứng ở cổng: A làm gì ở đây thế?

- Làm gì? Tôi ko đc ở đây à? – Cường lườm Mai.

- Ko phải, hôm nay bác có nhà đâu mà a về- Mai ngây thơ vô số tội trả lời.

- Hừ. Chẳng lẽ có mẹ thì tôi mới đc về.

- À ko phải. Tại...tai...- Mai ngượng ngịu.

- Ăn gì chưa?

- Chưa.

- Vậy lên nhà thay quần áo rồi đi ăn – Cường nói như ra lệnh.

- Xi – Nó ngúng nguẩy gật đầu rồi bỏ lên nhà. Cường lúc nào cũng cái thái độ ra lệnh.

...

Ăn xong, Mai rủ Cường lên phòng uống rượu. Đây là lần đầu tiên Mai uống rượu vì vui chứ ko phải vì buồn hay vì chiều lòng khách. Mai vui vì cuối cùng bố mẹ và các e đã có 1 cuộc sống sung túc, như vậy nó sẽ an tâm ở lại đây chăm sóc bà Dung đến lúc bà nhắm mắt.

- Nè, uống đi. Hôm nay nhất định phải say nhé – Mai vừa nói vừa đưa cốc rượu cho Cường.

- Say rồi ai trả tiền? – Cường liếc Mai.

- Tất nhiên là a. Hi hi. A là ng giàu có mà.

...

- Sao a ko bao giờ cười nhỉ? – Đôi mắt to tròn, trong veo của Mai hồn nhiên nhìn Cường làm hắn thấy 1 dòng ảm áp chảy qua tim, từ từ lan toả. Cảm giác thật thoải mái.

- Nhìn kĩ a cũng đẹp trai phết. Xem này khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sắc bén như điều hâu làm ng khác ko dám nhìn thẳng vào a. – Mai chỉ chỗ vào khuôn mặt Cường, ngón tay lướt qua môi hắn: Ah ha! Cái môi này đẹp nhất nha, vừa mỏng vừa đỏ làm phụ nữ nhìn vào muốn cắn. Ha ha...hi hi – Vừa nói nói vừa cười to làm Cường cau mày.

- Cô say rồi đấy.

- Say đâu mà say – Mai bịu môi đáng yêu: Còn tỉnh hơn lần đầu gặp a.

Sau câu nói của Mai, ko gian chìm vào im lặng. Cường suy nghĩ ko nói gì, còn Mai biết mình nói hớ, xấu hổ chỉ ngồi uống rượu.

1 lúc sau có nhóm ng đi đến, giải thoát ko gian im lặng:

- Ô xem ai này? A Cường hôm nay đến đây à? Lâu lắm đàn e mới đc gặp a.

Cường liếc nhìn tên con trai, ko đáp trả. Mai vẫn uống rượu.

- Bạn gái a xinh nhĩ? Con gái nhà ai mà uống rượu tốt thế – 1 đứa con gái trong nhóm có ý mỉa mai nó.

- Ko phải việc của cô đâu Trâm – Cường đáp.

- Hờ. Uống rượu cũng phải báo cáo xem mình là con nhà ai à? – Mai lè nhè.

- Tôi nghĩ cô ko nên uống nữa thì hơn, đến lúc lại say ko đứng vững đc thì khổ a Cường lắm – Trâm vẫn tiếp tục mỉa.

- Vì có a Cường đỡ nên tôi mới dám ” SAY “, mà a ý ko nói tôi thì thôi làm gì đến lượt cô nói.

- Cô...cô nghĩ uống đc rượu đã là giỏi à? Ng yêu a Cường mà chỉ thế thôi sao? – Trâm tức đỏ mặt nhưng vẫn cố lên giọng.

- Ôi dào. Tôi giỏi hơn ới ng đấy, kể cả cô – Mai vừa nói vừa quay sang Cường nháy mắt: Thế a mới yêu e a nhĩ?

Nhìn thấy Cường im lặng ko phản đối câu nói của Mai, Trâm nghiêng rằng:

- Cô dám thi nhảy với tôi ko? Nếu cô thua thì phải quỳ xuống xin lỗi tôi còn nếu thắng thì tùy cô xử lí.

Tất cả mọi ng ở đây là ban giám khảo.

-...

- Sao? Dám ko?

- Ok thôi – Mai trả lời dứt khoát.

Mọi ng sững sờ khi nghe Mai trả lời, ai chẳng biết Trâm nhảy ” đỉnh ” như nào. Cô ta đeo đuổi Cường từ lâu, luôn dùng thủ đoạn xua đuổi những cô gái hiền lành tới gần hần. Có ng khuyên Mai rút lui, có ng hứng thú chờ xem cuộc vui chiến tranh giữa các ng đẹp, duy chỉ có Cường im lặng chẳng nói gì như ko phải việc của mình. Chẳng ai biết hần nghĩ gì.

Tiếng vỗ tay rầm rầm khi Trâm kết thúc điệu nhảy của mình. Cô ta quay về chỗ đắc ý nhìn Mai, nó chẳng thêm để ý mà đi thẳng lên sân khấu thể hiện khả năng của mình. Gì chứ, việc này quá đơn giản với nó. 4 năm làm gái nó phải nhảy mua vui cho bao nhiêu ng, học hết điệu nhảy này đến điệu nhảy khác 1 cách thành thạo. Mỗi khi nó xuất hiện là lũ con trai thêm thưởng và bây giờ cũng ko ngoại lệ, men rượu làm nó nhảy sexy và bốc lửa hơn. Đôi mắt to tròn lướt qua 1 lượt phía dưới làm lũ con trai rú ầm ĩ tưởng như nó nhìn vào mình nhưng hoá ra chẳng nhìn ai. Điệu nhảy chưa kết thúc mà ở dưới đã hò hét tên Mai, thế là đủ hiểu ai sẽ chịu phạt.

Cường ngồi dưới cau mày nhìn Mai. Nó chưa kịp rời khỏi sân khấu đã bị hần lôi xềnh xệch về với 1 lí do hết sức đơn giản:

- Đi về. Tôi buồn ngủ.

Hần lúc nào cũng khó hiểu thế đấy, mặc xác hần. Mai leo lên xe ngủ luôn, ko cần biết trời đất là gì càng ko cần biết về nhà ai sẽ đưa nó lên phòng khi nó ngủ như thế. Hôm nay nó đã quá vui và quá mệt.

Sang trang sau để đọc tiếp

4. Chương 4

Chương 4:

Có lẽ do hôm qua uống nhiều rượu lại mệt nên Mai ngủ tít mít đến 2 giờ mới dậy. Vội vã dọn dẹp phòng, làm vsn xong Mai chạy xuống nhà thì thấy Cường đang ngồi ở phòng khách.

- Sao a lại ở nhà giờ này?
- Hôm nay ko đi làm.
- Ờo. Con sâu làm như a cũng bỏ làm cơ à?
- Nghỉ đi du lịch với lũ bạn thân. – Cường trả lời cộc lốc.
- Xì. Thảo nào mà lại nghỉ – Mai bấu môi: Thế sao ko đi đi còn ở nhà làm gì.
- Có muốn đi cùng ko? – Nét mặt Cường thoáng cười trong 1s.
- Gì? – Mai ngạc nhiên.
- Có muốn đi cùng ko? – Cường nhắc lại lần nữa.
- A hỏi tôi à? – Mai vẫn chưa tin vào tai mình.
- Ko cô thì ai.
- Muốn thì sao? A sẽ cho tôi đi à? – Mai chớp chớp mắt.
- Ừm.
- Thật chứ ?
- Sao cô hỏi nhiều thế. Đi thì ra xe – Cường bắt đầu khó chịu vì hần chẳng thích nhiều lời với ai.
- Rồi rồi. Ko nói nữa. Đợi tôi lên lấy quần áo.
- Ko cần, có đây rồi. Nhanh đi ko muộn – Cường trả lời rồi đi thẳng ra xe.
- Ô, ơ. Đợi tôi với – Mai dù ko hiểu nhưng vẫn hí hửng chạy theo Cường ra xe vì nó chưa bao giờ đc đi du lịch.

...

Hơn 5h chiều Mai và Cường đến khách sạn Tuan Chau Island Holiday Villa Halong Bay – đây là khách sạn 4 sao gần đảo Tuần Châu nhất. Bạn của Cường đã tập trung ở đây từ sáng, thấy nó và hần đến mọi người ngạc nhiên hết cỡ.

- Chà, hoá ra đây là lí do thằng bạn đến sau à? – 1 a chàng kính cận co vẻ tri thức trong nhóm chêu chọc.
- Có bồ đẹp thế này mà xưa nay toàn ” con dẫu ” tụi này nhé. – Lại thêm 1 tên nữa.
- Đúng đấy, đúng đấy. Tội nay phải phạt thật nặng – Mọi ng ồ ạt.

Lần đầu tiên thấy thằng bạn dẫn gái đi chơi cùng, lại là 1 cô nàng rất trẻ đẹp nên mọi ng đc dịp bàn tán chêu đùa làm Mai thấy hơi ngượng. May mà còn có Nam – thư kí của Cường là ng nó biết từ trc, giờ nó mới biết Nam cũng trong nhóm bạn thân với hần.

- Thôi để cho 2 ng họ lên phòng cất đồ đã. – Nam quay sang Cường nói tiếp: Hôm nay cứ tưởng a đi 1 mình nên chỉ đặt phòng 1 phòng, đang mùa du lịch ko kiếm đc phòng nữa đâu. Chịu khó ở chung nhé – Nam nháy mắt.
- Chịu khó nhééééé!- Mọi ng lại đồng thanh.

Cường chẳng phản đối cũng chẳng tỏ ra đồng tình với những lời mọi ng nói, chỉ liếc mọi ng 1 cái rồi dẫn nó về phòng.

- Đây ở chung thật á? Mai hỏi Cường khi thấy 2 ng vào cùng 1 phòng.
- Thật.
- Sao ko lấy thêm phòng?
- Hết rồi. – Cường để đồ xuống rồi nhảy tót lên giường nằm.
- Thì cho tôi ở chung với bạn a hoặc đi khách sạn khác.

- Họ đều đi có đôi có cặp. Các khách sạn gần đây cũng hết rồi. – Cường lườm Mai: Ngủ chung thì đã sao?
- Nhưng tôi với a ko phải là 1 đôi.
- Nhưng tôi với cô còn gì phải che đậy đâu.
- Này! A đang nghĩ tôi dễ dãi đấy à – Mai bắt đầu cáu.
- Như lần đầu cô bảo muốn ngủ với tôi thôi. – Cường trả lời tỉnh bơ.

-...

- Ngủ thêm 1 lần thì có sao. Có mất gì đâu- Cường ngồi dậy, tiến sát lại chỗ Mai ngồi ở cuối giường.

Dù cho cảm giác bị coi thường này Mai đã từng nếm trải rất nhiều trong 4 năm làm gái nhưng bây giờ nó vẫn cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ họng, trong lồng ngực dấy lên cảm giác khó chịu.

- Hừ – Mai nhếch mép: Hoá ra a cũng chỉ tầm thường thế thôi.

Cường nhìn Mai bỏ ra ngoài, muốn giữ nó lại nhưng lòng tự trọng của 1 thằng đàn ông ko cho phép. Cường nói thế vì tức, vì hắn ko nghĩ Mai lại nghĩ hắn sẽ dở trò với nó khi ở chung phòng. Hắn chưa bao giờ ép buộc phụ nữ, nếu cần thì ko thiếu.

...

Đến giờ ăn tối, mọi ng chỉ thấy Cường xuống mà ko thấy Mai đâu. 1 vài ng trong nhóm thắc mắc thì Cường chỉ bảo Mai mệt ko xuống, hắn vẫn ăn uống bt như ko có chuyện gì xảy ra.

Ăn xong, nhóm bạn kéo nhau ra vũ trường D&T night club gần đấy chỉ còn lại Nam và Cường:

- A đừng cố tỏ ra là ko có chuyện gì nữa – Nam lên tiếng trước.
- Cậu nghĩ là có chuyện?
- Ngay từ lần đầu a với Mai gặp nhau e đã biết a muốn làm gì.

Cường hơi giật mình vì câu nói của Nam:

- Có ý gì?
- 2 ng ko phải tình cờ. Đúng hơn là chỉ có Mai tình cờ gặp a còn a thì ko phải.
- Vậy sao ko nói?
- Vì e coi a như a của mình. – Nam rút 1 hơi thuốc nói tiếp: E thấy Mai ngồi ngoài bãi biển.

-...

- Dù là vì cái gì đi chăng nữa thì a cũng nên ra tìm Mai.

Ngồi suy nghĩ 1 lúc lâu Cường mới đứng dậy, đi ra hướng bãi biển. Mai đang ngồi đấy xem lũ trẻ nô đùa.

- Vẫn còn giận? – Cường ngồi xuống cạnh Mai.
- Ko – Mai trả lời mắt vẫn hướng theo lũ trẻ.
- Thế tại sao lại ngồi đấy?

-...

- Vừa nãy ko cố ý đâu – Cường nhìn Mai.
- Ko sao. Nghe quen rồi – Giọng Mai nhàn nhạt.

Cường có chút ngỡ ngàng, ko nghĩ Mai lại thành thật như vậy. 1 chút suy nghĩ thoáng qua trong đầu hắn: ” Hay là mình đã sai “.

- Tôi ko bao giờ giận ai lâu.

-...

- Muốn ra kia chơi ko? – Mai chỉ tay vào lũ trẻ con.

- Ra kia?

Mai gật đầu.

- Nhưng chơi gì.

- Cướp cờ.

- Ko biết chơi.

- Ra đi. Tôi đây – Mai cười nhẹ: Trò này hay lắm, hồi nhỏ tôi hay chơi.

Nghe theo lời dụ dỗ của nó Cường chạy ra xin lũ trẻ con chơi cùng. Bọn trẻ đồng ý với điều kiện bên nào thua sẽ do bên thắng xử lí.

- Cướp cờ là trò chơi dân gian, sẽ có 2 đôi chơi và có 1 ng điều khiển kêu số, khi số nào được kêu thì hai người mang số đó ở hai bên sẽ cùng chạy lên tìm cách lấy được cờ. Hai người rình nhau chờ đối phương sơ hở để cướp khăn rồi chạy về nhưng không để đối phương sơ hở chạm phải trước khi chạm vào trong lần ranh coi như thua. Sau khi thắng ta lại mang khăn để lại vị trí cũ và chơi tiếp. Trong lúc hai người đang rình nhau, người điều khiển có thể tăng cường thêm hoạt rút về một hay hai cặp nữa cho hấp dẫn và gay cấn. Mỗi lần thắng sẽ được 1 điểm, chúng ta sẽ thỏa thuận số điểm chung cuộc chơi là 20 điểm.

Sau khi nghe Mai giải thích, Cường có vẻ hiểu nên 2 bên bắt đầu chơi. Mỗi bên có 4 người, Cường và Mai lớn nhất nên sẽ là 1 cặp đối nhau còn lại 3 đứa trẻ khác lần lượt từ lớn đến nhỏ nhất. Ng điều khiển kêu số ko biết vô tình hay cố ý mà liên tục gọi cặp số 1 – cặp của hắn và nó. Lúc đầu chưa quen nên Cường còn lúng túng để thua Mai nhưng với chỉ số IQ 170 lại là ng ranh ma nên sau vài lần thua hắn đã rút ra đc kinh nghiệm, ko dễ thua nữa.

Kết thúc cuộc chơi, đội của Mai thua với tỉ số 19-20. Bọn trẻ cùng đội với Cường reo hò mừng chiến thắng còn đội của nó mặt tui ngu. 3 đứa trẻ lần lượt bị nhảy lò cò, làm ngựa, hét mông chỉ có Mai là chưa nhận đc hình phạt vì hắn là ng phạt nó.

- Trò này vui thật. – Cường khẽ cười, cảm giác của hắn bây giờ vô cùng thoải mái và thích thú.

- Sao vừa nãy ko đưa ra điều kiện để phạt? – Mai hỏi Cường khi 2 ng đã về phòng.

- Ko phải ko phạt mà chưa nghĩ ra.

-

- Tôi cho cô nợ, bao giờ tôi nghĩ ra cô sẽ phải làm đấy. – Cường nói tiếp.

- Tôi biết rồi – Mai xụ mặt xuống

- Mệt quá! – Cường than thở: Hôm nay cô ngủ trên giường. Tôi sẽ ngủ ở ghế sofa.

- O a – Mai tròn mắt ngạc nhiên.

- Ngủ đi ko tôi đổi ý đấy – Cường nói rồi mang chăn ra ghế ngủ.

Mai nhìn Cường lắc đầu, hắn lúc nào cũng lạ lùng và khó hiểu.

Ko gian rơi vào im lặng. 2 con người trong phòng với 2 suy nghĩ khác nhau. Rồi đây sẽ có những bí mật đc bật mí.

Sang trang sau để đọc tiếp

5. Chương 5

Chương 5:

4h sáng:

Mở vali, ngắm nghía đồng quần áo 1 lúc Mai quyết định chọn chiếc đầm ren màu trắng rồi nhẹ nhàng vào nhà tắm làm vsen. Mai tắm rửa tên Cường chết tiệt, cứ tưởng hắn có lòng tốt chuẩn bị đồ cho nó ai ngờ lại mua cho nó toàn đầm ngắn cũn cỡn và bikini hở hết cỡ. Đúng là xấu xa !

Vừa mở cửa nhà tắm, Mai giật mình khi thấy Cường đứng dựa ng vào tường, tay đút túi quần nhìn nó chăm chăm:

- Giật cả mình – Mai vừa lấy tay xoa xoa ngực vừa khẽ quát: Sao lúc nào a cũng như ma xó dọa ng thế?
- Đi đâu ? – Cường hỏi 1 câu ko liên quan đến lời Mai nói làm nó tức lộn ruột.
- Đi đâu kệ tôi. – Mai trả lời nhăm nhằng.
- Tôi hỏi đi đâu?
- Đi ra ngoài bãi biển chứ đi đâu. Ko lẽ tôi đi ăn cướp.

Cường khẽ thở hắt ra khi nghe câu trả lời của Mai:

- Ngắm mặt trời mọc à?

Mai cười phì khi nghe Cường hỏi. Gì mà ngắm mặt trời mọc, nó có phải tiểu thư đâu mà chưa thấy mặt trời mọc. Ở quê nó cứ đến mùa gặt, mùa cấy học sinh đc nghỉ để phụ giúp gia đình. Những ngày ấy Mai còn ra đồng làm việc trc khi mặt trời mọc cho đến khi ông mặt trời ngủ say rồi nó mới về ý chứ.

- Tôi ngắm mặt trời mọc đến phát ngáy rồi – Mai trả lời mà mồm vẫn cười toe.
- Thế đi đâu? – Cường cau mày.
- Đi ăn đồ nướng ngoài biển.

1 ng lạnh lùng như Cường cũng xuyết té ngựa vì câu trả lời của Mai. Chỉ vì đi ăn đồ nướng mà nó dậy từ 4h sáng, trưa xuống nhà hàng ăn cũng đâu có sao.

- Đợi tôi. – Cường nói rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Mai nghiêng răng trèo trẹo nhìn theo Cường. Nó có phải ôsin đâu mà suốt ngày ra lệnh.

Khách sạn Tuan Chau Island Holiday chỉ cách bờ biển 200m nên chưa đầy 10p Mai và Cường đã ra đến nơi. Nó và hắn chọn 1 quán sát biển. Nói là quán chứ thực ra chỉ có vài cái bàn ghế, dụng cụ để nướng và 1 tấm biển cũ kĩ ” ĐỒ NƯỚNG TƯƠI ” cắm tạm trên cát. Chủ quán là 1 ng phụ nữ đã có tuổi, bàn tay gầy guộc của bà đưa cho nó đĩa đồ biển còn sống nguyên.

- Quán này chỉ mở vào sáng sớm khi ngư dân ra biển và sẽ đc dọn trc khi khách du lịch xuống biển tắm. Nó mở ra để phục vụ những vị khách thích ăn đồ tươi ngon còn sống, ko chất bảo quản vì đồ ở đây đc chủ quán lấy trực tiếp từ những thợ lặn, ngư dân khi họ vừa ra biển về cho khách nướng.

Mai vừa lật mấy con hải sản trên vỉ nướng vừa giảng giải cho Cường hiểu.

- Sao cô biết những quán này ? – Cường nheo mắt hỏi Mai.
- Hôm qua lúc giận a, bỏ ra ngoài này tình cờ tôi nghe đc mấy ng nói chuyện.
- ...
- Mà sao a dậy sớm thế? – Ngưng 5s Mai nói tiếp: Ờ, hay là a muốn đi cùng tôi.
- Cô đừng có tưởng tượng nữa. Nướng đồ đi.
- Hừ. Đúng là con nhon đáng ghét! – Mai lẩm bẩm.
- Tôi nghe thấy đấy.

Cường nói làm Mai xấu hổ phải đánh trống lảng:

- Hi. Hôm nay mẹ a về nhỉ?
- Ngày mai. Còn 1 số chỗ mẹ tôi chưa đến.

Mai gặt gù, đưa cho Cường 1 con tôm đã chín vàng. Cường ngần ngại ko ăn vì hần chưa bao giờ ăn kiểu này, chỉ sợ đau bụng nhưng Mai cứ dùng ánh mắt to tròn nài nỉ làm Cường ko thể từ chối mỗi khi nhìn vào nó. Miễn cưỡng cắn 1 miếng hần thấy mùi vị ko tệ, thịt tôm vừa mềm, vừa thơm mùi thịt nướng lại có vị ngọt – đúng là tôm tươi.

- Đôi tình nhân trẻ ăn mảnh nhé – Là Nam và 1 cô gái đang đi lại chỗ nó.

- Ăn mảnh đâu – Mai cười títt mắt đưa ghế cho 2 ng: Anh chị lại đây ngồi đi.

- Chỉ e mời thôi thì anh chị ko dám ngồi.

- Ngồi thì ngồi đi. – Cường lừ mắt.

- Khiếp! A Cường phũ phàng ghê. Thế này mà Mai cũng yêu – Cô gái vừa ngồi xuống đã lên tiếng chêu chọc.

-...

- Thôi nào e! – Nam bẹo má ng yêu: E ra nướng đồ với Mai đi.

Mai với Nga – người yêu Nam vừa nướng đồ vừa tám đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Nga hơn Mai 4 tuổi, đang là sinh viên năm cuối của Học Viện Ngân Hàng và cũng là e họ của Cường. Nếu như Mai xinh đẹp tự nhiên mang chút lạnh lùng của cuộc đời từng trải thì Nga lại đẹp theo kiểu sắc sảo, kiêu kì của 1 cô tiểu thư nhà giàu.

Qua Nga mà Mai biết đc nhiều chuyện hay. Chẳng hạn như chuyện Nam cũng là công tử con nhà giàu, chỉ vì chiều lòng Nga và cũng vì chẳng ai chịu đc nhiệt khi làm việc với thằng bạn thân nên a ta mới đến làm cho hần. Hay là chuyện Cường chưa từng biết yêu.

Nam vừa ăn vừa nhìn Mai và Nga nói chuyện, tùm tùm cười như phát hiện ra điều gì thú vị. Cường thì vẫn vậy chẳng bao giờ thích nói nhiều nhưng thỉnh thoảng lại khẽ liếc trộm Mai.

4 ng ngồi đến lúc có nắng thì về chỗ bãi đỗ thuyền. Cường có du thuyền riêng lên hôm nay mọi ng sẽ ra vịnh chơi.

Mai nghe ng ta bảo Vịnh hạ long là nơi gắn liền với những trang sử vẻ vang, hào hùng của dân tộc Việt Nam với những địa danh nổi tiếng như Vân Đồn – nơi có thương cảng cổ sầm uất vào thế kỷ thứ 12; có núi Bài Thơ lịch sử; cách đó không xa dòng sông Bạch Đằng – là chứng tích của hai trận thủy chiến lẫy lừng của các thế hệ ông cha chống giặc ngoại xâm. Tất cả những cảnh đẹp đấy hôm nay Mai nhất định phải chụp bằng đc để sau này gặp lại gia đình, nó sẽ khoe cho lũ e nhỏ biết.

Cường biết Mai thích nên sai ng cho du thuyền đi hết vịnh, chỗ nào nó muốn xem là dừng lại. Từ đảo đá vôi cho đến đảo phiến thạch, hết đảo lại đến hang động tuyệt đẹp như động Thiên Cung, hang Đầu Gỗ, động Sừng Sốt, hang Trinh Nữ, động Tam Cung.... Mai thích thú thăm quan từng tí 1, chạy nhảy chụp ảnh chỉ khổ nhóm bạn của Cường mệt mỏi chán nản, cứ tưởng ra vịnh chơi 1 lúc ai rè lại phải đi theo con nhỏ ham chơi như nó cả buổi.

Đến chiều cả nhóm về khách sạn. Bạn của Cường hò hét như vừa thoát nợ rồi tung tăng lên phòng lấy đồ ra biển tắm.

Cường nhận đc điện thoại quan trọng nên nó với hần đành về Hà Nội trc trong sự tiếc nuối.

- Mệt ko? – Cường hỏi Mai. Có lẽ do đi nắng cả ngày mà da nó xạm hần đi làm hần thấy có chút ko vui.

- Có nhưng mà vui. Hi.

- Thế thì ngủ đi. Về đến nhà tôi sẽ gọi.

Mai gặt đầu rồi nhắm mắt vào. Nó nhanh chóng ngủ ngon giấc, đúng hơn từ ngày nó chuyển về nhà hần ở chưa có ngày nào nó ko ngon giấc.

....

2 tiếng sau Mai và Cường có mặt tại khu biệt thự. Nhìn thấy con xe Rolls-Royce Phantom trong sân nhà mình Cường biết đc ngay là ai đến. Hắn nhẹ nhàng bế Mai lên phòng, lúc đi qua phòng khách con ra dấu ọi ng im lặng tránh để nó thức dậy.

- Ông chủ Đình đến đây có việc gì ko? – Cường ngồi xuống chiếc ghế đối diện ng đàn ông trong phòng khách.

- Cứ có việc thì mới đc đến nhà con trai mình à?

- Con? – Cường cười khẩy: Tôi ko có bố.

- THẲNG MẮT DẬY! Mày nói với bố mày thế à? – Ng đàn ông tức giận

- Ông đã bao giờ dậy tôi – Cường cầm phẫn: Có việc gì thì ông nói đi, ko thì mời về.

- Mày...- Ông ta chỉ tay vào mặt hắn: Đc rồi. Tao ko nói nhiều, bỏ ngay con bé đó đi.

Nghe đến từ con bé, Cường hiểu ngay ông ta ám chỉ ai:

- Ko.

- Loại gái như nó có gì hay ho?

- Hơn loại xã hội đen chuyên làm việc bẩn thỉu như ông – Cường thản nhiên đáp: Nếu ko còn việc gì mời ông về cho.

- Mày dám đuổi bố mày – ông ta rít lên.

- Nếu ông ko muôn mất chức phó chủ tịch HĐQT thì bước ra khỏi nhà tôi ngay lập tức – Ánh mắt sắc nhọn của Cường như muốn thiêu rụi ng đàn ông họ Đình.

Ông ta ôm 1 cục tức ra về. Ông ta ko thể làm gì đc thằng con quý tử của mình đơn giản vì cái gia sản kếch xù này là của ông bà ngoại hắn. Hắn là ng thừa kế hợp pháp duy nhất, có quyền nhất nên chẳng khó gì để đã ông ta ra khỏi cái HĐQT, cái chức phó chủ tịch HĐQT chỉ có danh chứ ko có miếng. Nhưng chắc chắn chuyện này còn chưa xong.

...

Sáng hôm sau Mai thức dậy thì Cường đã đi làm. Nó đoán Cường bế nó lên phòng vì ko thấy hắn gọi dậy. Để trả công việc này, nó quyết định đi chợ làm mấy món ngon mang đến công ty cho hắn.

Buổi trưa Mai mang đồ ăn đến công ty, lần này ko thấy mấy cô nhân viên làm khó dễ nó nữa.

- Cô gái ấy là bồ mới của tổng giám đốc đấy – 1 cô nhân viên khẽ nói khi thấy nó.

- Giám đốc từ trc đến giờ làm gì có bồ mà bồ mới. Toàn là mấy e chân dài thích bám đấy chứ.

- Tốt nhất từ giờ thấy cô gái tên Mai ấy thì nên lễ phép mà giữ mạng ko lại bị đuổi việc.

- Xuyt. Nói bé thôi làm việc đi. Cô ta đang đi đến đấy.

Mai lắc đầu cười khổ khi nghe mấy lời bàn tán của nhân viên trong công ty. Chỉ có nó mới biết Cường coi nó như osin chứ ko phải ng yêu.

- Có việc gì? – Cường đang kí giấy tờ, cau có hỏi.

- Chẳng có gì.

Cường nghe giọng nói quen liên ngẩng đầu lên, ngạc nhiên khi thấy nó vì cứ nghĩ là nhân viên vào nên mới cúi.

- O Mai !

- Ko tôi thì ai ?

- Giận?

Cường đứng lên kéo tay nó lại gần chỗ mình làm dây thần kinh xấu hổ đã đứt trong 4 năm làm gái của nó bắt đầu hoạt động lại.

- Này ăn cơm đi – Mai đưa hộp cơm cho Cường nhưng mặt lại quay về hướng khác, bàn tay to khỏe của hắn vẫn cầm tay nó.

- Ăn cùng ko?

- Ko. Thôi tôi về đây.

Mai vội vã giật tay ra rồi chạy đi. Dù là cái cầm tay giữa mùa hè nhưng nó vẫn thấy tay hắn thật ấm và cảm giác thật lạ khi hắn gọi tên ” Mai ” – ko thể phủ nhận 1 điều nó đang rất vui.

Cường thở dài 1 cách mệt mỏi khi bóng Mai vừa khuất khỏi cánh cửa phòng: ” E cứ như thế này thì tôi biết phải làm sao hả Mai “

Sang trang sau để đọc tiếp

6. Chương 6

Chương 6:

Sau chuyến đi làm từ thiện ở các vùng quê về tâm trạng bà Dung – mẹ Cường có vẻ tốt hơn nên Mai cũng phần nào yên tâm. Liếc nhìn quyển lịch trước khi ra khỏi phòng nó biết thời gian của bà Dung chẳng còn nhiều nên nó hi vọng bà sẽ có những ngày cuối đời tốt đẹp và hp nhất.

Đi ngang qua vườn hoa Mai lễ phép chào bà Dung:

- Bác ơi con ra ngoài ăn cơm với bạn nhé!

- Ủ con đi đi.

- Vâng!

Đi xe máy thì nắng mà đi ô tô Mai lại ko biết đi nên nó quyết định gọi taxi đến nhà hàng KUMBO trên đường Ngô Gia Tự, quận Long Biên – nơi Mai hẹn ăn trưa với Hải cũng là có 1 số chuyện muốn hỏi thêm về gia đình mình. Nhà hàng KUMBO có nhiều loại ẩm thực như của Việt Nam, Nhật Bản, Hàn Quốc...nên nó rất thích.

Hải chờ sẵn Mai ngoài cửa nhà hàng. Mai ko thích ngồi trong phòng Vip chỉ có 2 ng vì như thế sẽ tạo cảm giác ngột ngạt, ko đc thoải mái nên nó chọn bàn ngồi cạnh cửa sổ để có thể nhìn ra ngoài đường và hít khí trời.

- Anh chị dùng gì ạ? – Tiếng cô nhân viên nhẹ nhàng đặt menu trước mặt Hải và Mai.

Cầm menu Hải mỉm cười bảo Mai:

- E gọi món đi. A ăn giống e.

- Ok. Vậy e ko khách sáo nữa

Mai cười tinh nghịch với Hải rồi quay sang cô nhân viên: C cho e Soup gà để khai vị. Thức ăn thì cho e:

- Bò ba chỉ cuộn Kim Chi, Lườn Vịt xông khói (Hong Kong), Mực Ống, Đùi Gà nướng sốt kiểu Nhật, canh Kim Chi và Cam vắt nhé.

- Vâng, xin anh chị đợi chút.

Cô nhân viên rời đi Hải mới ra vẻ đau khổ:

- Chà e cũng biết chọn món đấy.

- Tất nhiên! E biết a rất nhiều tiền – Mai đắc ý, với Hải nó ko hề ngại. Hải đẹp trai, nhà giàu nhưng rất tốt bụng, luôn cởi mở và thân thiện với mọi ng nên nói chuyện với a nó cảm thấy thoải mái như ng trong nhà.

- Sau này e còn nhiều hơn a rất nhiều.

- Sao lại thế? – Mai ngạc nhiên.

- Từ từ sẽ biết. – Hải cười rồi nói tiếp: Mấy hôm nay e thế nào rồi?
 - E vẫn thế. Từ hôm gặp a về e cũng yên tâm hơn khi biết gia đình e vẫn sống tốt.
 - Vậy bao giờ e định về? Hôm trc mẹ e gọi cho a , a có nói rằng đợi 1 thời gian ngắn nữa sẽ có tin về e.
 - Sắp rồi a ạ. – Mai khẽ thở dài khi nghĩ đến chuyện rời khỏi nhà Cường: À, bệnh của bố e đỡ chưa a?
- Hải sững ng khi nghe Mai hỏi, ánh mắt nhìn Mai thương xót xen lẫn cảm thông.
- O kìa a Hải? Sao a ko nói gì? Bố e thế nào rồi – giọng nói của Mai có chút khẩn trương.
 - À, bố e...bố e...thì bố e vẫn khỏe – Hải lúng túng.
 - Tốt quá! E cứ sợ có chuyện gì với bố, nếu ko e sẽ ân hận cả đời mất.
- ...
- Mai này ! E có hận ông bà ngoại e ko?
 - E ko biết. – Mai cúi mặt, thật sự nó ko biết chấp nhận thế nào với ng đã bỏ rơi cả gia đình nó. Phải chăng ngày ấy họ chấp nhận thì gia đình nó đã ko chịu khổ, mẹ đã ko phải vất vả và nó sẽ ko bao giờ bị lừa làm “GAI”
- Hải ngập ngừng:
- Nếu sau này có chuyện gì e cũng đừng quá đau khổ và hãy tha thứ nếu có thể e nhé!
- Mai nhú mày:
- Có chuyện gì phải ko a?
 - Ko. Ko có gì đâu. Ăn thôi e, có đồ ăn rồi.
- Suốt bữa ăn, Mai linh cảm như có chuyện gì xấu, có chuyện gì mà nó chưa biết nhưng Hải nhất quyết nói ko có gì nên nó cũng ko hỏi thêm đc.
- Gần 2h kém Mai tạm biệt Hải, trở về nhà. A muốn đưa nó về nhưng ko hiểu sao nó lại sợ ai nhìn thấy nói với Cường. Lại thật nó luôn sợ hấn trong khi 2 ng chẳng có tí chút gì quan hệ để có thể xen vào chuyện riêng của nhau.
- Cường ở nhà đi qua đi lại, vừa thấy Mai về đến cổng hấn vội vã chạy ra chiếc xích đu ở vườn hoa ngồi.
- Đi đâu mà giờ này mới về?
- Mai tròn mắt khi thấy Cường ngồi đug đưa trên chiếc xích đu, gần đây hấn hay nghỉ làm thế.
- Tôi đi ăn cơm với bạn. Hôm nay a lại nghỉ đi đâu à?
 - Thích thì nghỉ – Cường vừa nói vừa rút điều thuốc ra hút.
 - Thế sao ko a ko vào nhà ngồi mà lại ra vườn hoa ngồi giữa trưa thế này?
- ...
- Đừng nói là đợi tôi nhé – Mai lại gần Cường tím tím cười.
- Cường như bị nói trúng tim đen, trợn mắt:
- Đừng mơ!
- Mai bĩu môi, định quay vào nhà thì bị giật lại. Bị giật bất ngờ nên chỉ còn chút xúu nữa là nó ngã vào lòng hấn. (Xuýt thôi chứ chưa ôm nhau nhé các nàng.
- Ngồi xuống đây! – Hấn đẩy nó ngồi sang bên cạnh mình.
- Mai im lặng lúng túng, dạo này dây thần kinh xấu hổ của nó hay hoạt động quá.
- Cô đi ăn với bạn gì mà giờ mới về?

- Thì bạn bè lâu ngày ko gặp cũng phải nói chuyện nhiều, hơn nữa tôi còn có việc.
- Việc gì? Sao ko nhờ tôi – giọng Cường khó chịu.

Mai cười nhẹ:

- Ko có gì đâu.
- Ừm.
- Tối đi chơi nhé!
- Đi đâu?

Chết tiệt. Cường thầm rửa cái ánh mắt to tròn, trong veo như hai hòn suối của nó lại sáng rực nhìn hấn làm tim hấn bắt đầu tăng vận tốc đập.

- Ô, đi đâu. Sao a ko nói?
- Lễ đính hôn của Nga & Nam. Nó gửi thiệp cho cô ở trong nhà.

Mai giả vờ xụ mặt xuống:

- Cứ tưởng đi chơi chứ. Mà đính hôn c Nga với a Nam toàn còn nhà giàu, tôi ko quen ai.
- Ko sao còn có tôi, đi đi.

.

Mai thấy tự nhiên Cường nhẹ nhàng, nó ko tin muốn nghe lại lần nữa.

- Vẫn ngại.
- Đi đi, lần sau tôi cho cô đi chơi.
- Nhưng mà...
- Đừng từ chối. Nếu ko con bé Nga sẽ cho ng đến tận nhà rước cô đấy.

1 lần nữa Mai tròn mắt nhìn Cường, hôm nay hấn ăn gì mà nhẹ nhàng thế? Nó chỉ định bảo hấn nhưng mà sao hôm nay hấn tử tế thế chứ có phải định từ chối đâu, nó cũng quý c Nga, a Nam lắm chứ. Hay hấn có âm mưu gì, nghĩ đến đây nó nuốt nước bọt ực 1 cái.

- Đc rồi, đc rồi. Tôi đi. Nhưng xin a cứ bình thường nhé!

Nói xong nó chuồn lẹ vào nhà để lại Cường ngơ ngác, hấn nhìn lại từ trên xuống dưới nhưng vẫn ko phát hiện ra mình có chỗ nào ko bình thường.

....

8h tối.

Những ng có mặt ở khách sạn Grand Plaza – nơi tổ chức tiệc đính hôn của Nga & Nam đều ngoái lại nhìn đôi trai gái vừa bước ra khỏi siêu xe Lamborghini Gallardo LP570-4 Spyder. Họ ko phải nhân vật chính của bữa tiệc nhưng lại đc chú ý nhiều nhất.

Chàng trai trẻ mặc bộ đồ vest hàng hiệu đc cắt may tỉ mỉ, khuôn mặt điển trai nhưg lạnh lùng chính là chính là chủ khách sạn rất vàng này đồng thời là ng thừa kế duy nhất của tập đoàn Hung Cuong. Đi cạnh là 1 cô gái gọi cảm với bộ đầm lệch vai màu đen hiệu Chanel ôm sát ng, sang trọng với ngón tay đeo nhẫn kim cương xanh và quỳn rũ với đôi giày hở chân Louis Vuitto, khuôn mặt ngượng ngịu của cô gái tăng thêm vẻ đáng yêu . Thật đúng là 1 đôi trai tài gái sắc – Đây là tất cả những gì mà ng ta nhận xét khi thấy nó và hấn bước vào.

- Ngại quá! Mọi ng cứ nhìn chúng ta chằm chằm – Mai khẽ giạt tay Cường: Nếu có mẹ a đi cùng chắc tôi ko ngại thế này.

Mai thật có chút thắc mắc, c Nga là e họ Cường. Bà Dung là cô tại sao lại ko đến tiệc đính hôn của cháu gái nhỉ. Nó biết bà bệnh nhưng cũng nên gọi điện hoặc đến chúc mừng c Nga chứ, trong nhà lại ko hề có thiệp mời bà Dung, chỉ có của Mai và Cường. Lại thật!

- Cô rất đẹp nên họ mới nhìn như thế.

Cường nói 1 câu duy nhất rồi nắm tay Mai đi chào hỏi 1 số bạn bè, ng quen trong giới làm ăn. Ai cũng khen ng nó đẹp và hẳn ko hề phản đối khi mọi ng gọi nó là ” BẠN GÁI CƯỜNG “. Điều ấy làm tâm trạng Mai thật sự tốt, công nhận nó thích đc hẳn nắm tay như thế này và khen nó “ĐẸP”.

Đến lúc buổi lễ đính hôn sắp bắt đầu Cường dẫn Mai bàn tiệc đầu gần với sân khấu tổ chức đính hôn.

- Chiếc nhẫn trong tủ kính để làm gì vậy? – Mai chỉ tay lên trên sân khấu hỏi Cường.

- Tí nữa Nam sẽ lấy chiếc nhẫn nằm trong tủ kính kia cầu hôn Nga trc mặt mọi ng, khi con bé đeo vào tay cũng là lúc buổi lễ chính thức bắt đầu.

Ánh mắt Mai ngưỡng mộ nhìn lên trên:

- Nhẫn đẹp thật! Sau này có tiền tôi cũng mua, mua cả 1 bộ váy giống như c Nga đang mặc nữa.

- Thích lắm à?

Mai gật đầu lia lịa.

- Sau này có tiền tôi cũng mua, mua cả 1 bộ váy giống như c Nga đang mặc nữa.

- Chiếc nhẫn đấy đc làm bằng kim cương 12-carat của Cartier. Còn cái váy đc lấy cảm hứng từ váy cưới của công nương Kate Middleton. Để hoàn thành chiếc váy người ta cần tới gần 25m vải taffeta, gần 100m lụa cùng hàng ngàn viên ngọc trai. Tất cả khoảng 3.000.000USD.

- TRỜI ẠK – Mai thốt lên khi nghe Cường nói: Thế thì kiếp sau tôi cũng chẳng mua đc.

Suốt cả buổi lễ tranh thủ mọi ng ko để ý, Mai ngó ngang ngó dọc. Nó đã từng xem rất nhiều nơi xa hoa như thế này trên tivi, chưa bao giờ nó nghĩ mình lại có thể bước chân vào đây. Nếu ko phải vì sĩ diện nó đã há hốc mồm ra nhìn từ lúc mới bước vào đây rồi, toàn ng nổi tiếng ở đây. Tất cả đều lộng lẫy. Đây đúng là 1 buổi lễ đính hôn xa xỉ nhất.

Đang mải nhìn ngó Mai thấy Cường giật tay mình, mắt nhìn chăm chăm vào 1 ng đàn ông đứng quay lưng về chỗ nó khá xa.

- Đứng dậy về thôi.

- Sao thế? Tôi đã nói chuyện đc với c Nga câu nào đâu.

- Đi nhanh lên, hôm khác sẽ cho cô nói.

- Nhưng có chuyện gì thế?

- Đừng hỏi nữa – Cường khẽ quát, hẳn ko thể để ông ta và Mai gặp nhau.

Cường kéo Mai lên xe rồi phóng nhanh về nhà. Tự nhiên cảm giác sợ hãi len lỏi trong lòng hẳn, có chút gì đó đau khổ khi nghĩ đến việc sự thật bị phơi bày. Hẳn tuyệt đối ko muốn.

Cường bảo Mai lên phòng ngủ trc, hẳn có việc phải đi bây giờ. Nó uể oải lên phòng ngủ, nỗi buồn hiện rõ lên khuôn mặt. Chẳng lẽ nó làm g j sai hay nó cứ ngó nhìn làm hẳn mất mặt.

Bà Dung ngồi ngoài sân thấy nó và Cường mà lòng nặng trĩu. Trong thâm tâm bà luôn hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, tình yêu sẽ xóa bỏ tất cả.

Sang trang sau để đọc tiếp

7. Chương 7

Chương 7:

Dẫu biết rằng ta ở 2 thế giới khác nhau.

Ko hi vọng 2 đường thẳng song song cắt nhau.

Chỉ hi vọng 1 sợi dây nối chúng lại với nhau.

Đã 2 ngày trôi qua Mai và Cường ko nói chuyện với nhau.

Bữa tiệc đính hôn của Nga & Nam giúp Mai hiểu rõ hơn về thế giới của Cường – 1 thế giới giàu sang và đầy quyền lực khác hẳn với thế giới của nó. Nếu hôm ấy ko có bộ quần áo hàng hiệu nổi tiếng hay chiếc nhẫn kim cương xanh đắt giá mà Cường chuẩn bị cho thì chắc chẳng ai để ý đến nó, giống như bây giờ nó chỉ là 1 con bé nhà quê với quá khứ dơ bẩn. Có lẽ hẳn làm đẹp cho nó chỉ vì ko muốn mất mặt với mọi ng và có lẽ nó đã quá ảo tưởng chẳng ?

- Con đang buồn chuyện gì phải ko ?

Bà Dung nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Mai trên chiếc xích đu ngoài vườn hoa.

- Dạ ko có gì đâu ạ – giọng Mai buồn buồn thấy rõ.

- Đừng giấu ta. Là chuyện của con với Cường phải ko ?

- ...

- Tình cảm của con với Cường là gì ?

Mai nhìn bà, ko lẽ bà biết hẳn với nó là giả. Mặc dù trong 1 góc trái tim nó mong là thật.

- Ta kể cho con nghe 1 câu chuyện nhé.

” Câu chuyện bắt đầu từ tiểu thư của 1 dòng họ nổi tiếng. Cô tiểu thư ấy vừa đẹp ng lại đẹp nét nên dc nhiều ng yêu quý, ngưỡng mộ và thậm chí thương trộm nhớ như cô ấy lại nhất quyết yêu và lấy 1 tên xã hội đen mặc cho bố mẹ, ng thân phản đối. Cô nói rằng ko bao giờ hối hận khi lấy dc ng mình yêu thương như hp ấy chẳng tồn tại dc bao lâu. Gã chồng cô càng ngày càng lộ rõ bản chất. Gã đe dọa nếu nói ra để bố mẹ cô ko cho hẳn thật nhiều tiền, ko giúp hẳn những phi vụ làm ăn bẩn thỉu thì hẳn sẽ giết chết đứa con trai mới sinh “

Nói đến đây giọng bà Dung hơi nghẹn lại, ánh mắt căm phẫn:

” Lúc đứa trẻ biết nhận thức thì gã lại đe dọa giết mẹ nó nếu ko làm theo những gì gã muốn. Gã bắt đầu huấn luyện nó thành 1 tên xã hội đen máu lạnh. Nó ko dc khóc, ko dc cười hay dc có bạn bè nếu ko sẽ bị nhốt trong lồng và bỏ đói. Đồ chơi của nó là dao súng và vũ khí chứ ko phải siêu nhân, máy bay hay ô tô như đứa trẻ khác, chỉ cần nó ko cẩn thận thì nó sẽ bị chính đồ chơi của mình giết chết. Nó thấy ghê tởm mùi máu, buồn nôn với cách giết ng ko thương tiếc của ba mình. Sợ hãi mỗi khi phải đánh nhau để chứng tỏ sức mạnh của mình. Căm thù mỗi khi ba dẫn đàn bà về nhà làm chuyện ấy trc mặt mẹ và hành hạ bà dã man... Ba nó là ác quỷ chứ ko phải người và cứ như thế 2 mẹ con nó sống trong địa ngục của bọn xã hội đen tanh tưởi hơn 20 năm “

- Vậy...vậy sau 20 năm chuyện gì đã xảy ra hả bác? – Mai ko kìm dc xúc động hỏi bà Dung.

Bà Dung nhìn Mai nói trong dòng nước mắt:

- Đứa bé trả thù ác quỷ và tất cả những ng làm cuộc đời mẹ nó đau khổ.

- Đứa trẻ ấy là...

- Là Cường.

Bà Dung trả lời dứt khoát. Nước mắt Mai bắt đầu rơi. Đây là lí do ko bao giờ thấy Cường nhắc đến bố. Có lẽ hẳn ko muốn lạnh lùng vô cảm nhưng đến bố để còn hại mình thì hẳn làm sao có thể tin và mở lòng với những ng xa lạ.

- ...

- Dù sau này có chuyện gì xin con hãy tha thứ cho Cường.

Bà Dung đi rồi. Mai ko để ý đến câu cuối bà nói. Nó tự hỏi ” Tại sao a lại phải chịu nhiều đau khổ đến thế “

...

Đẹp trai, cao ngạo và giàu có ko phải là tất cả con người a!

Quệt nước mắt, nó đứng dậy tìm Cường. Giống như lần đầu tiên nó tìm đến hấn trước!

Tập đoàn Hung Cuong

- Tổng giám đốc. Có ng cần gặp a ạ.

- Tôi đã bảo như thế nào khi tôi đang họp – giọng nói lạnh lẽo vang lên.

- Tôi biết nhưng...

- Muốn bị đuổi việc?

Các nhân viên trong phòng liếc trộm thư kí mới sắp chịu đòn.

- Tôi..tôi xin lỗi ạ. Xin TGD bỏ qua. Tại...tại cô ấy nặng nề nói nhất định a...a sẽ gặp.

Cường trừng mắt:

- Tên gì?

- Tên... tên M aai...tên Mai ạ.

Rầm -Tiếng đập bàn làm mọi ng giật mình. Vốn dĩ mỗi lần họp với TGD máu lạnh đã khó thở lắm rồi, bây giờ chắc họ ko sống nổi mất.

- Sao ko nói sớm.

- Ở tại..tại vì TGD

- Mọi ng nghỉ lúc khác họp – Cường ngắt lời tên thư kí rồi bỏ ra ngoài. Nếu là Mai thì hấn ko bao giờ từ chối vì bây giờ trái tim hấn đã có cảm giác.

Mai ở ngoài hành lang nghe rõ tiếng quát, tiếng đập bàn trong phòng. Nó sợ hãi, có lẽ nó ko nên đến.

- Đi đâu đấy – Cường khản trương khi thấy Mai sắp bỏ đi.

- Tôi, tại tôi thấy a đang giận.

Cường dịu giọng khi thấy giáng vể Mai e dè.

- Lại đây.

Mai im lặng đi lại chỗ Cường.

- Sợ?

Mai gật đầu.

-...

- Đi chơi ko?

- Nhưng a đang làm việc – Mai cúi gằm mặt trả lời Cường.

-Đi.

Cường nhẹ nhàng cầm tay Mai đi. Đã 2 ngày ko nói chuyện với nó, cảm giác có gì thiếu thiếu. Hấn chưa tìm ra đc câu trả lời cho việc mình đang làm cũng như chưa thể lựa chọn như hấn biết rõ ngay lúc này đây hấn muốn ở cạnh nó, ko muốn nó bị tổn thương, ko muốn nó biết đc tất cả sự thật.

Mai bước đi theo Cường, cái nắm tay thật chặt.

Mai ko thích đi xem phim, ko thích ăn kem hay đi công viên chơi trò chơi mà chỉ thích ngồi cạnh Cường.

Ngồi cạnh để gần nhau và...

Để hiểu nhau hơn!

- Cô sẽ làm gì với ng làm cô đau khổ?

- Tôi ko làm gì nhưng sẽ căm ghét ng ấy.

Nhức nhói trong tim – Là cảm giác của Cường lúc này.

- Nếu có lí do?

- Sẽ ko ghét nếu ng ấy cho tôi 1 lí do chính đáng.

- Có tha thứ ?

- Sẽ tha thứ nếu tôi thấy ng ấy thật sự muốn đc tôi tha thứ.

-...

Cường khẽ kéo Mai dựa vào vai mình.

- Để yên như thế này nhé!

Ánh mắt nhìn về dòng sông phẳng lặng phía trước, ước gì lòng hần cũng êm đềm như dòng sông kia.

Mai và hần quen nhau chưa lâu, ko phải tình yêu sét đánh cũng ko tranh cãi dễ thương để bắt đầu tình yêu. Từ từ gần nhau để xa nhau khó hơn ư?

Tình yêu và thù hận.

Ko cần e tha thứ.

Chỉ cần e hạnh phúc.

Sang trang sau để đọc tiếp

8. Chương 8

Chương 8:

- hihi...haha, haha...hihi

Ngồi trong quán cafe nghĩ đến chuyện đc dựa vào ng Cường nghe hần thủ thủ nhẹ nhàng bên bờ sông là Mai cười tít mắt. Nó và hần đang dần dần gần gũi hơn. Phái đẹp thích vẻ đẹp trai, cao ngạo của hần và nó cũng ko phải ngoại lệ. Dù cho cuộc sống tủ nhục trc đây làm nó già dặn hơn thì nó vẫn có suy nghĩ non nớt của 1 đứa con gái 20t lần đầu biết đến tình cảm khác giới.

- Cẩn thận ko rách miêng đấy e.

Từ lúc hẹn Mai ra đây, thỉnh thoảng nó lại cười ko ngớt làm Nga nhin ko đc phải lên tiếng.

- Híc. C lại chêu e.

- Tại e cười làm mấy a trong quán ôm mộng kìa – Nga ra vẻ lấy tay chỉ chỗ, ánh mắt đưa tình.

- Phì – Mai lại cười: Ng ta nhìn đôi chân dài miên man của c thì đúng hơn.

Đúng thật ! Nga có số đo 3 vòng chuẩn, khuôn mặt đẹp sắc sảo của 1 cô tiểu thư nhà giàu. Ng đẹp học hành đàng hoàng, gia cảnh lại tốt thì chẳng có lí do gì ng ta ko nhìn vào 1 cô gái hàng hiệu như Nga.

- C còn chưa xử vụ e bỏ về trc trong tiệc đính hôn của c nha.

Mai nhin ko đc xụ mặt xuống:

- Tại ông họ của c đó chứ.

- Thôi đc rồi. Chuyện đấy để sau xử lí. Giờ đi mua đồ với c, ở đây chán lắm.

Nga thích đông vui náo nhiệt nên những chỗ yên tĩnh như quán cafe này cô ko thể ở lâu. Cô trả tiền rồi kéo Mai đi luôn, ko kịp để nó trả lời.

Mai đành lẻo đẻo theo sau. Đúng là a nào e đấy, đều thích làm theo ý mình. Nghĩ đến đây Mai lại cười tủm, Nga & Cường mà biết nó nói 2 ng thế chắc chắn sẽ ăn thịt nó.

Cùng lúc ấy tại biệt thự nhà ông chủ Đình – Đình Văn Trọng – ông trùm buôn lậu khét tiếng:

- Tại sao bác lại muốn cháu làm thế? – Ng con gái ngồi trên ghế khó hiểu nhìn ông Đình.

- Ta ko muốn Cường dính đến con bé đó. Nó sẽ huỷ hoại tương lai của con trai ta. – Ông Đình ôm con rắn hổ mang chúa nhẹ nhàng nói.

- Nhưng a Cường đối với Mai ko đơn giản.

- Trâm này! Ta thấy cháu xinh đẹp, gia cảnh cũng ko tồi. Vậy – Ông ta nhếch môi: Cháu định để thua con bé xấu xa như nó sao?

-....

- Nếu là cháu nhà họ Đình sẵn sàng mở cửa đón chào làm dâu.

Nhìn nét mặt sung sướng của Trâm, ông Đình biết mình đã đánh trúng tâm lí của cô ta – 1 đứa con gái nham hiểm ko thua gì các thế hệ trc.

- Chỉ cần có Cường cháu sẽ làm.

- Tốt! Giờ cháu cứ về nhà, khi nào thực hiện ta sẽ báo cho cháu biết.

- Vậy cháu xin phép.

Trâm cúi đầu chào rồi ra về. Cô ta biết ông trùm buôn lậu này ko đơn giản nhưng như đã nói chỉ cần có đc Cường thì cô ta sẽ làm, cái chức phu nhân TGD quả hấp dẫn.

Chỉ có ông Đình mới biết lí do thật sự là gì. Chuyện của 4 năm trc tuyệt đối ko thể để Cường biết, hần bây giờ ko còn là đứa con làm tất cả những gì ông ta muốn bởi thứ uy hiếp đc hần đã ko còn tồn tại. Cường có thể giết chết ông ta nếu biết chuyện. Nhất định phải loại bỏ Mai.

- Sắp có kịch hay ày xem rồi đây – Ông ta nở nụ cười nham hiểm thì thào với con rắn hổ mang chúa đang uốn ** trên tay.

Đi suốt cả ngày, mua hết đồ đẹp Nga cũng chịu tha cho Mai về. Xách 1 đồng đồ trên tay mai lắc đầu. Người giàu tiêu tiền đáng sợ thật!

- Một lắm hả con – Bà Dung đưa ai cốc nước.

- Cũng hơi một ạ!

- Bác nghĩ con phải mệt lắm.

- Sao ạ?

- Vì bác thấy đt trong túi của con kêu này giờ rồi mà con vẫn chưa biết.

- Ô – Mai ngượng ngịu nhìn bà, đúng là đt nó đang kêu.

- Thôi nghe đt đi con. Bác ra ngoài xem ng ta tập dưỡng sinh.

Bà Dung cười hiền xoa đầu Mai. Nó nhìn chiếc đt, là 1 số lạ gọi. Hay thật, số này của nó ko có trên dưới 5 ng biết.

- Alo!

-...

- Ai vậy? Sao ko nói gì?
- M ai..Mai..Là Mai phải ko? Là Mai phải ko con?
- Mai, đúng là Mai phải ko con?

Đầu dây bên kia nghẹn ngào. Mai nghe rõ tiếng nói đang hoà cùng nước mắt, giọng nói này chưa bao giờ nó quên.

- Mai..Mai sao con ko nói gì. Đừng tắt máy – Đầu dây bên kia hốt hoảng: Xin con đừng tắt máy.
- M...M ẹ...Mẹ – Khó khăn lắm nó mới nói đc 1 câu, đã bao lâu nó ko đc gọi tiếng ” Mẹ “. Đã bao lâu nó ko đc nghe tiếng của ” Mẹ “.
- Mẹ đây! Mẹ đây! Cuối cùng mẹ đã tìm đc con.
- Mẹ...mẹ ơi cho con xin lỗi.

Nước mắt Mai rơi lã chã trên mặt. Nó đau lòng quá khi thấy mẹ khóc.

- Cảm ơn trời phật. Mẹ đã tìm đc con của mẹ!

Nước mắt hoà cùng với hp. Hp của 1 ng mẹ khi tìm con, hp của 1 đứa con cuối cùng cũng dám đối mặt với mẹ mình.

4 năm trời – Khoảng thời gian ko dài nhưng đối với nó là 1 cực hình. Đau đớn, tủi nhục. Nghị lực sống của nó là gia đình, nó đã nhớ bố mẹ và các e biết bao. Dù chưa sẵn sàng sau những chuyện đã xảy ra thì nó vẫn mong muốn đc gặp mẹ, gặp lại gia đình yêu thương. Hôm nay, ngay bây giờ đc nghe mẹ âu yếm dù chỉ qua đt nó cũng cảm nhận đc rằng hp sắp đến.

- Mai à! Nhớ đợi mẹ, mẹ sẽ có mặt ở HN vào sáng mai.
- Mẹ! Con nhớ rồi. – Mai biết mẹ nó đang sợ điều gì, nhưng nó sẽ ko chạy trốn nữa.
- Cảm ơn con! Mẹ ko muốn mất thêm 1 ng nào.

Mai mỉm cười tắt đt. Mẹ vẫn luôn nt, vẫn luôn nhẹ nhàng với nó dù có chuyện gì. Gđ nó sẽ vẫn đủ 5 thành viên, ko thiếu 1 người nào.

Liệu có như thế?

....

Tối:

Cường gõ cửa phòng Mai, có 1 số chuyện hần thắc mắc.

- Mọi lần a toàn tự ý vào mà, sao bây giờ còn gõ cửa – Mai ngồi vất vẻo ngoài hành lang tầng 2 trả lời.
- Xuống đi! Sao lại ngồi như thế?

Cường đi lại đỡ Mai xuống. Như mọi lần tiếp xúc gần hần, nó đỏ mặt nhưng cũng ko giấu đc cảm giác nâng nâng. Cứ ở gần hần nhiều chắc nó bị bệnh tim mất.

- Sao khóc?
- Sao a biết?

Có chuyện gì xảy ra với nó hần lại có thể ko biết đc sao? Chhĩ 1 lí do: ” Hần thực sự quan tâm nó “

- Mẹ nói.

Mai dang tay, hít gió trời 1 cái thật dài. Mai muốn kể cho Cường nghe, nó muốn hần là ng chia sẻ niềm vui cùng mình.

- Tôi sắp đc gặp mẹ tôi rồi. Tôi khóc vì vui.

” Mẹ ” – Cường ngạc nhiên. Hắn chưa bao giờ thấy nó nhắc về gđ, những gì hắn biết về nó cũng ko hề có thông tin bố mẹ.

- Chắc a ngạc nhiên lắm phải ko? Tất cả đều có lí do, khi nào có thể tôi sẽ kể cho a nghe.

- Vui lắm à?

- Ừm. Rất vui! – Mai khẳng định: Mẹ, bố và các e rất quan trọng, họ là tất cả đối với tôi.

- Mẹ cô ở đâu?

- Ở tp HCM. Ngày mai mẹ tôi sẽ ra đây. – Mai ngập ngừng nói tiếp: Mẹ muốn đón tôi về.

- Vậy sao?- Giọng Cường trầm xuống: Cô sẽ về?

Sẽ về? Từ này đơn giản mà sao khó nghe quá.

- Ko. Tôi sẽ gặp mẹ tôi, xin bà cho ở lại đây đến khi...Mẹ tôi nhất định sẽ hiểu.

- Tại sao?

- Vì..vì tôi đã hứa với a!

-...

- Ngủ sớm đi.

Mai nhìn dáng vẻ cao ngạo của Cường đi ra khỏi phòng. Trong lòng ko khỏi thất vọng, hắn ko hề phản ứng gì khi biết nó có thể ra đi bất cứ lúc nào. Chẳng lẽ nó vẫn ko có vị trí gì.

Vô tình hay...

cố ý mà Mai ko nghe đc rằng...

” Tất cả mọi người đều quan trọng với e, vậy còn tôi? “.

Em, chỉ mình em mới tạo cảm giác cho anh đang sống...

.... Những người đàn ông khác bảo đã gặp được thiên thần

Nhưng anh đã thấy em...

.... Thế là đủ!

Tập đoàn Hưng Cuong, phòng TGD:

- Nam! Việc tôi nhờ cậu làm đến đâu rồi?

- Người phụ nữ giống với Mai nhất trong danh sách những người lên chuyến bay sớm nhất ra HN mà a đưa cho e đúng là mẹ Mai. Người của ta đã điều tra đc thông tin về bà ấy khá nhanh, vì bà ấy xuất thân ko hề kém. A xem đi.

Cường xem song giấy tờ Nam đưa, hắn thực sự ngạc nhiên.

- Hồ Xuân Phượng sn 1970 – con gái của Hồ Hùng Anh chủ tịch tập đoàn MA SAN tp HCM... Kết hôn năm 21t với 1 thanh niên nghèo nên bị dòng họ từ bỏ. Chồng là Hoàng Văn Thành, con gái đầu Hoàng Ngọc Mai năm nay 20t, Hoàng Văn Thịnh 14t và Hoàng Văn Tuấn 11t...

- Ngạc nhiên lắm phải ko a? Ban đầu e cũng như thế. – Nam hiểu Cường đang nghĩ gì.

- Đc rồi. Cậu về đi, thời gian này công ty ko nhiều việc. Tranh thủ ở nhà chơi với con bé Nga.

- Ok sắp – Nam đi đc vài bước thì lại quay lại.

- Sao thế?

- E quên mất còn chuyện này trong giấy tờ ko ghi vì vừa nãy ng của ta mới gọi cho e. Bố của Mai mất cách đây ko lâu nên gia đình Mai mới đc đón về, có thể cô ấy chưa biết chuyện này. Và...

- Chuyện xảy ra tre đây với mẹ a chưa chắc đã như những gì a biết.

- Ý gì ?

- ” Mai là 1 cô bé ngoan có tiếng. Cách đây 4 năm Mai đột nhiên mất tích. Gia đình cô ấy vẫn đang tìm kiếm. “

Là mất tích chứ ko phải tự nguyện bỏ đi sao? Câu nói của Nam làm Cường đau đầu. Mỗi lần ở gần Mai Hân ko đủ tự tin để tiếp tục trả thù, nhất là khi biết đc chuyện này càng ko thể.

Suy nghĩ 1 lúc Cường vội vã ra khỏi phòng ” Cần phải điều tra lại chuyện ngày trước “

....

Mai đứng trong nhà khách sân bay Nội Bài thấp thỏm, chuyến bay của mẹ nó vừa hạ cánh. Cảm giác vui mừng có chút ngại ngùng khi gặp lại Mẹ làm nó đứng ngồi ko yên.

1 bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nó, Mai giật mình quay lại.

Ngỡ ngàng!

Vui mừng!

1 cái ôm thật chặt !

Là...Là mẹ, đúng là mẹ rồi. Dù bây giờ mẹ nó đẹp và quý phái hơn ngày xưa nhiều nhưng ánh mắt dịu dàng, nụ cười kia chỉ có 1. Là mẹ!

Ko tiếng hò hét, tiếng reo vui mừng gặp lại nhau chỉ có 1 cái ôm ấm tình thương và những giọt nước mắt lăn dài của 2 con người. Họ đã quá vui mừng khi gặp lại nhau mà ko thốt lên lời.

Sang trang sau để đọc tiếp

9. Chương 9

Chương 9:

Bà Phượng- mẹ Mai vuốt tóc nó âu yếm trong căn biệt thự mà người nhà chuẩn bị sẵn ngoài HN. Đây chỉ là 1 tài sản nhỏ nhoi của gia đình bà, tương lai ko xa sẽ là của Mai.

Mai kể ẹ mình nghe rất nhiều chuyện, chỉ trừ có chuyện dơ bẩn ấy là nó chưa đủ can đảm nói ra.

- Gia đình đó đối xử với con tốt chứ ?

- Có mẹ ạ. Bà Dung cũng hiền lành và tốt bụng y như mẹ vậy.

- Vậy thì tốt. Cuộc đời đã quá bất công với con, mẹ chỉ mong con hạnh phúc.

- Hạnh phúc của con là đc làm con gái của bố mẹ.

Mai ôm bà Phượng chặt hơn như để khẳng định câu nói ấy. Dù bố mẹ nó có nghèo thì nó vẫn luôn tự hào vì đc sinh ra trong 1 gia đình đầy ấp tình thương. Người luôn rang rộng vòng tay, luôn yêu thương quan tâm nó chính là bố mẹ!

- Còn có chuyện con chưa dám nói với mẹ.

- Mẹ biết con định nói gì nhưng mẹ sẽ ko hỏi chuyện của 4 năm trước vì mẹ tin con gái mẹ có lí do. Mẹ có thể tìm hiểu nhưng mẹ muốn khi đủ can đảm con sẽ nói ẹ biết.

- Mẹ – Mai rưng rưng: Con xin lỗi! Xin lỗi mẹ.

Bà Phượng cười hiền. Đứa con gái của bà vẫn còn ngốc nghếch lắm.

- Nín đi con. Mẹ vẫn luôn là người hiểu con nhất mà!
- Vâng! – Mai quệt nước mắt: À sao bố ko ra cùng mẹ, hay bố giận con.

Cuối cùng điều bà lo sợ nhất đã xảy ra. Bà biết phải trả lời đứa con gái tội nghiệp của bà ra sao đây. Mai là đứa yêu ghét rõ ràng. Nếu nó biết chuyện nó có chịu tha thứ cho ông bà ngoại và trở về. Và quan trọng hơn là nó sẽ day dứt, tự trách mình cả đời khi biết chuyện.

- Mẹ – Mai khẽ giặt tay mẹ mình.
- Bố con...ông ấy có việc quan trọng phải làm cho ông bà. Con đừng suy nghĩ linh tinh.
- Vậy mà con cứ sợ bệnh của bố lại tái phát. Con bất hiếu quá khi ko chăm sóc bố phải ko mẹ?

Bà Phượng cố nuốt ngược nước mắt vào trong, cố tỏ ra bình thường. Người chồng yêu quý, người cha đáng kính của các con bà đã ko còn tồn tại trên cõi đời này nữa rồi. Đến chết ông ấy vẫn vì vợ con.

- Đừng lo. Khi con trở về gia đình ta sẽ lại hạnh phúc, ko ai có thể thay đổi điều ấy.
- Mai nép vào ngực mẹ mình mỉm cười. Có lẽ cuộc đời vẫn còn để phần hạnh phúc cho nó?

.....

Cường vút quyển sổ tay lên bàn, dựa người vào ghế 1 cách mệt mỏi. Câu trả lời hần muốn vẫn còn quá mơ hồ.

- Nếu mệt mỏi quá con hãy dừng lại. Sống bình thường chẳng phải tốt hơn?

-....

- Mai ra ngoài gặp mẹ nó rồi. Con biết chứ?
- Con biết! Cô ấy nói với con hôm qua.

Bà Dung thở dài nhìn Cường. Yêu mà ko dám nói ra thì còn gì đau khổ bằng.

- Kể cho ta nghe lần đầu con gặp Mai.

Cường nhìn bà Dung có chút khó hiểu.

- Hãy kể cho ta nghe lần gặp của 4 trước – lần đầu con gặp Mai. Cảm nghĩ của con về con bé lúc ấy.

Cường cười – 1 nụ cười thật sự khi nhớ lại khoảnh khắc đẹp nhất giữa hần và Mai. Ngày đầu tiên hần gặp 1 cô bé xinh đẹp có đôi mắt to tròn. Đôi mắt thể hiện rõ sự quan tâm, lo lắng đến vết thương ko hề nặng trên người hần – 1 người hoàn toàn xa lạ với cô bé.

- Mai chắc ko nhớ nhưng con thì nhớ rõ ngày ấy. Lần đầu tiên Mai đến nhà con, đúng hơn là nhà ông ta. Lúc ấy Mai 16t – đẹp rực rỡ như hoa ” Mai vàng ” nhưng lại tinh khiết như hoa ” Mai trắng “.

- Còn bây giờ?
- Vẫn đẹp rực rỡ như hoa ” Mai vàng ” nhưng ko còn tinh khiết như hoa ” Mai trắng ” và...
- Và có 1 điều ko thay đổi đó là con bé vẫn luôn tốt bụng với mọi người. Ta nói đúng chứ?

Cường gật đầu.

- Con có quan trọng sự tinh khiết ấy?
- Chưa bao giờ. Chỉ là con ko thể quên chuyện ông ta và Mai làm. – giọng nói của Cường nhẹ nhàng mà mang nặng đau khổ.

-....

- Nếu hôm ấy Mai ko đến nhà con thì người con yêu thương nhất sẽ ko bao giờ ra đi mãi mãi mà ko thấy mặt con lần cuối. Cứ mỗi lần nhìn bia mộ xanh cỏ là thù hận trong con lại trỗi dậy.

- Đã bao lâu rồi con ko khóc.

Bà Dung lại gần đặt tay lên vai Cường. Bà ko biết phải làm gì cho đứa trẻ tội nghiệp như hần. Tiền nhiều để mà làm gì khi cuộc đời đã cướp đi hết hạnh phúc của hần.

- Nước mắt còn lại con dành cho cô ấy. Thay cho lời xin lỗi.

- Con bé Mai đơn giản, sống chân thật ko giống như T – kẻ buôn gái ấy nói. Con cũng nghĩ như ta phải ko?

Cường gục mặt xuống bàn. Bà Dung vẫn luôn là người hiểu hần sau cái ngày người yêu thương hần nhất ra đi. Ko gì có thể giấu bà.

Thù ko thể quên nhưng tình yêu cũng ko muốn bỏ. Liệu có thể tham lam 1 lần?

1 giọt nước mắt khẽ rơi ra!

.....

Buổi chiều Mai về nhà. T7 Cường về sớm nên nó muốn về nhà gặp hần và hơn hết mẹ nó muốn mời bà Dung với hần đến ăn cơm. Mẹ nó muốn cảm ơn cũng muốn biết gia đình Cường có thực sự tốt với nó.

- Bác ơi a Cường về chưa? – Trước mặt bà bà Dung, Mai vẫn luôn gọi hần tình cảm như thế.

- Rồi đấy. Đi gặp mẹ con thế nào?

- Dạ mẹ con muốn mời bác và a Cường đến ăn cơm ạ. Bác và a Cường...

- Đc rồi, con đừng khách sáo. – Bà Dung ngắt lời Mai: Ta sẽ đến, con lên phòng Cường đi.

- Ồ vâng!

Mai đổ mặt lên phòng Cường. Bà Dung lúc nào cũng đoán được nó nghĩ gì.

Cửa phòng Cường ko đóng, Mai nhẹ nhàng đi vào thấy hần đang dựa người vào ban công hút thuốc.

- Sao hút nhiều thuốc thế? – Mai cau mày nhìn đồng tàn thuốc.

- Ko thích?

Mai gật đầu.

Cường ném điếu thuốc đi, quay sang nhìn Mai như muốn hỏi đc chưa.

- Xì – Mai bĩu môi mặc dù muốn nở nụ cười toe toét vì vui. Hôm nay đúng là 1 ngày đẹp trời!

- Đi gặp mẹ về có vui ko?

- Hì vui lắm. – Mai nghiêng đầu nhìn Cường: Mẹ tôi còn mời a và bác đến ăn cơm.

- Lí do?

- Mẹ tôi muốn cảm ơn a và bác.

- Vì điều gì?

- Vì tôi nói rằng a và bác đã giúp tôi trong 4 năm qua – Mai buồn buồn: Tôi chưa muốn nói ra những chuyện đã xảy ra với tôi cho ai cả.

-....

- Giúp tôi nhé!

- Ừm.

- Zê! Hôm nay đúng là 1 ngày đẹp trời.

Mai chạy về phòng mình chuẩn bị. Tâm trạng nó bây giờ rất tốt, bà Dung và Cường đồng ý đi thì nó sẽ ở lại đây đc thêm 1 thời gian. Nó nghĩ mẹ sẽ có cảm tình với bà Dung – 1 người đẹp nết ý hệt mẹ.

.....

Tai b1 ngôi biệt thự gần hồ Tây – ngôi biệt thự lâu lắm vắng bóng chủ nhà nay lại ẩm lên.

- Bà và cháu ăn tự nhiên đi nhé. – Mẹ Mai gấp thức ăn bỏ vào bát bà Dung và Cường: – Thời gian qua chắc con bé Mai nó làm phiền bà nhiều lắm.

- Đâu có. Tôi phải cảm ơn vì Cường đã đưa 1 con bé đẹp người đẹp nết về cho tôi ấy. – Bà Dung nhìn Mai, lời nói ko chút giả dối.

- Bà cứ khen nó lại hư. Hồi ở nhà nó cũng đoảng lắm.

- Đâu có đâu mẹ!

Bà Phượng phớt lờ câu hỏi của Mai, quay sang Cường như muốn biết hắn nghĩ gì. Là mẹ làm sao bà ko biết con gái mình bắt đầu có tình cảm với ai.

- Cô ấy đẹp người và đẹp nết như bác ạ!

Bà Phượng cười sáng khoái. Còn lại 2 con người đang nhìn Cường ngạc nhiên tột cùng.

OMG! Hắn cũng biết nịnh?

Ừc ừc – Mai nuốt nước bọt rồi lại há mồm ra nhìn Cường đang ăn thản nhiên như ko có gì.

- Mai sao con ko ăn mà cứ há mồm ra thế – Mẹ Mai khẽ nhắc.

- Dạ! Con đang nhìn Cường. Àh ko con đang ăn đây mà mẹ.

Đến Cường cũng phải dừng ăn nhin cười vì câu nói của Mai. Đâu có ai lại thể hiện tình cảm rõ rệt trước mặt phụ huynh như thế.

2 người vui vẻ

1 người xấu hổ

Và 1 người thích thú.

Tất cả đều len lõi vào trái tim.

- Vừa nãy a muốn cười lắm chứ gì?

Mai dậm chân bình bịch lườm Cường. 2 bà mẹ muốn vun đắp tình cảm nên tổng 2 đứa nó ra Hồ Tây hóng gió.

- Thích tôi lắm à?

- Gì...gì? gì chứ?

- Ngại?

- Ko thèm.

- Thật?

- Thật. Ko thèm – Mai xụ mặt quay đi chỗ khác

- Phải thèm!

- Hả?

Cường ko tra lời, kéo Mai lại.

1 cái ôm thật chặt chứa tình yêu đôi lứa!

Bất ngờ – đổ mặt.

- Ó...ơ này!

- Động đây là chết với tôi!

Câu nói giống như ra lệnh nhưng lại trầm ấm. Hơi thở phả vào cổ Mai làm nó khẽ rung mình.

Cường xiết chặt vòng tay hơn.

- Lần này là ôm nhưng lần sau sẽ là cái khác!

Lại nữa? Đây có phải là lời tỏ tình ko?

Ko biết! Chỉ biết tạm thời quên đi tất cả. Hãy tham lam 1 lần, 1 lần được hạnh phúc. Xoa dịu nỗi đau cho cả 2.

“E ko còn trong trắng nhưng tâm hồn e vẫn tinh khiết ”

Sang trang sau để đọc tiếp

10. Chương 10

Chương 10:

“Anh yêu em không phải vì em là ai mà là anh là ai khi anh bên cạnh em”

- Đã bảo ko dc động đây mà – Cường khẽ thì thầm bên tai Mai.

Đứng cạnh bờ hồ đầy gió mà Mai chẳng thấy mát thậm chí còn nóng bừng vì cái ôm đầy bất ngờ và vì cái giọng nói ngọt ngào kia.

- Nhưng...nhưng...sao...l ại lại...sao lại ôm ng ười ta?

- Ngại? – Cường ko cười nhưng giọng nói mang tính bốn cột nhìn Mai lấp bắp. Chẳng giống lần đầu hấn gặp nó tí nào.

- A..a chêu tôi?

- Ko!

- Thế sao lại...

- Vì thích. – Cường nhìn thẳng vào mắt Mai trả lời dứt khoát.

Mai bất ngờ trước câu nói của Cường. ” Thích ” – Hấn thích nó thật ư?

- Đùng...đùng đùa.

- Ko đùa!

- Nhưng...

- Ko thích?

- Ko phải?

- Thế tại sao?

- Tại tại...tại quá nhanh – Mai cúi mặt xuống 2 tay cọ vào nhau.

Ko thể phủ nhận Mai vui lắm khi nghe hấn nói ” Thích ” nhưng nó thật hi vọng mình sẽ ko bị đem ra chêu đùa. Như thế này chẳng phải quá nhanh cho 1 tình yêu sao.

- Muốn từ từ?

Gật đầu.

- Muốn bắt đầu theo trình tự yêu như những người khác!

-....

- Im lặng là đồng ý rồi nhé!

Mai ngẩng mặt lên nhìn Cường. Đây là câu nói lần đầu tiên nó nói khi đề nghị hấn ngủ với nó. Bây giờ hấn nhắc lại, nghĩa là vẫn còn nhớ.

- Đừng khóc vì cảm động đấy!

Cường khẽ cười khi thấy nét mặt sung sướng, đôi mắt long lanh nước của Mai. Hấn muốn tạm gác thù hận sang 1 bên cho đến khi mọi chuyện rõ ràng, ai đúng ai sai. Đến lúc đấy hấn ko biết mình sẽ làm gì nhưng bây giờ hấn và nó cần 2 chữ ” hạnh phúc ”

- Ai khóc chứ – Mai chỉ muốn độn thổ ngay lúc này.

- Trẻ con – Cường véo má Mai: – Về ngủ thôi. Mai a phải đến cty sớm

Ặc – Mai trợn mắt nhìn hành động của Cường, chỉ chút nữa thôi là con người nó muốn nhả ra khỏi mắt.

- Anh?

- Tất nhiên. Phải thay đổi cách xưng hô – Cường khoác vai nó thản nhiên đi về.

Trước khi Mai vào nhà hấn ko quên tặng nó 1 câu ” ngủ ngon ” hết sức dịu dàng trước mặt phụ huynh.

Trời ạ! Mai vẫn chưa hoàn hồn, từ lúc nào hấn trở lên trơ trên chêu đùa người khác thế ko biết.

“ Trong giấc mơ và tình yêu, không có điều gì là không thể ”

Buổi sáng, Mai thức dậy sớm xuống nhà cùng bà Phượng làm đồ ăn. Nó muốn mẹ mình nếm thử tay nghề của mình, mặc dù nó chẳng biết làm gì nhiều.

” Một mùa về rất mới đón em vào trong xinh tươi .

Đón em về viếng thăm chân trời hồng nắng .

Môi trầm tiếng ca làm thơm vườn trắng

Hai mươi em tung tăng cho vui đời .

Em là nụ cười rất mới gió đưa vào xuân chơi với .

Có em là thế gian thêm một ngày tháng .

Thêm một tiếng ca để xuân tràn căng

Hai mươi em cho đời một giấc mơ .”

.

Lời bài hát vang lên từ điện thoại. Bà Phượng cầm lên xem ” Cuong called ”

- Mai ơi con có điện thoại.

- Dạ!

Mai chạy lại liếc nhìn màn hình. Quả ko làm nó thất vọng.

- Alô!

- Dậy chưa? – Đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi.

- Rồi! Đang làm ăn sáng với mẹ.

Mai quay ra nhìn bà Phượng cười toe. Đủ để bà hiểu con gái bà đang vui thế nào.

- Trả lời trống không như thế sao?

- Bình thường vẫn thế mà.

- A hơn 7t đấy – Cường ngồi trong phòng họp thản nhiên trả lời. Nhân viên của hấn ko ngờ cũng có lúc TGD ngọt ngào thế mà lại là giờ họp. Thật ko bình thường.

- Tôi gọi như thế kia quen rồi.
- Tôi? – Cường bắt đầu khó chịu: Nếu e ko nói a sẽ đến nhà e bây giờ.
- Nhà tôi? – Mai ngạc nhiên: Làm gì, ko phải a đang đi làm?
- Phạt vì e ko ngoan.
- Xì. Đừng dọa – Mai bĩu môi ko tin hẳn dám làm gì trước mặt mẹ.
- Ko tin – Cường gác chân lên bàn: A sẽ hôn e trước mặt mẹ.
- OMG! – Các nhân viên trong phòng khẽ thốt lên. Họ nhìn nhau trao đổi ánh mắt: ” Minh ko nghe lầm chứ ”
- Ko đc – Mai la toáng lên: A ko đc làm thế.
- Bà Phượng nhíu mày nhìn con gái mình. Ko hiểu nó bị gì.
- Hì. Con xin lỗi vì đã la lên.
- Mẹ e đang ở đấy! Tốt! Ngay bây giờ a sẽ đến.- Cường trả lời trong đầu đang tưởng tượng bộ dạng cuống cuồng của Mai.
- Ko. Đừng mà. – Mai năn nỉ
- Gọi a xưng e thì a sẽ xem xét.
- A ép người khác.
- E ko gọi? A đang ra lấy xe.
- Đừng đừng – Mai ngập ngừng lí nhí: – E .. e gọi...e gọi mà!
- Cường hài lòng cười. Nhân viên của hắn đc phen dọa chết khiếp bởi sự thay đổi chóng mặt chỉ trong 1 ngày. TGD của họ có khi nào bị chấn thương ở đâu.
- Vậy trưa đến công ty với a.
- Gì nữa – Mai giãy nảy: Thế còn chưa đủ sao?
- Tự đến hay a đón?
- Còn mẹ ở nhà.
- A bảo mẹ a đến chơi với mẹ e rồi.
- Trơ trên – Mai lăm bắm.
- A nghe thấy e nói.
- Ừc – Mai xấu hổ:
- Thế tự đến hay a đón – Cường nhắc lại, ko biết từ bao giờ hắn chịu kiên nhẫn với người khác.
- Grr. Tự đến.
- Đc! Vậy a họp tiếp đây.
- Trời đang họp a cũng – Mai chưa kịp nói hết đầu dây bên kia đã ” tút tút “.
- Mai đặt mạnh đt sang 1 bên. Đây mà là theo đuổi à, có mà ép buộc thì có. Nó thấy choáng vì sự thay đổi đến chóng mặt của hắn. Quan tâm nhưng vẫn ra lệnh. Đúng là đáng ghét! Đáng ghét!
- Thôi nào con gái. Đàn ông yêu nên ích kỉ vậy đấy.
- Có lúc nào hắn ko ích kỉ đâu chứ mẹ.
- Nhưng con cũng đang rất vui phải ko?

- Mẹ – Mai phụng phịu: – Mẹ chêu con.
- Đc rồi. Làm cơm đi còn đến chỗ Cường.
- Dạ.

Bà Phượng nhìn Mai đầy yêu thương. Mong rằng hạnh phúc này sẽ mãi thuộc về con gái bà. Những gì con gái bà phải chịu trong thời gian qua bà đã biết, vậy nên bà mới ko hỏi. Những kẻ đã làm khổ nó nhất định bà sẽ bắt chúng trả giá.

.....

Mai bước vào phòng Cường thấy hấn đang chăm chú xem 1 tập ảnh.

- A đang xem gì đấy?
- Ko có gì đâu – Cường cắt vội xấp ảnh vào ngăn kéo, đôi đồng tử giãn ra nhìn Mai: – E đến sao ko gọi a.
- Mai ko trả lời. Nó lại gần đặt tay lên trán hấn rồi lại sờ vào trán mình.
- Ko nóng, ko lạnh. Vẫn bình thường. Thế sao a ta lại ngọt ngào thế nhỉ? A ta vốn lạnh như tiền cơ mà...bala...bla
- E lảm bảm gì thế – Cường thừa biết Mai đang nghĩ cái gì, cả nó cả cty đều nghĩ hấn bị bệnh. Có gì lạ chứ, hấn cũng là con người thôi mà.
- Tôi – Mai ngừng lại khi thấy hấn ko hài lòng: – Sợ a bận.
- Nếu e gọi sai nữa a phạt thật đấy!
- E biết – Mai miễn cưỡng nói, gọi thế này nó cứ thấy ngượng ngượng mồm.
- Dần dần sẽ quen. Giờ đi thôi.
- Cường vứt chiếc áo vest sang 1 bên đứng dậy nắm tay Mai đi.
- Đi đâu?
- Chẳng phải e muốn bắt đầu từ những bước đầu tiên?
- À!

Cường cũng chẳng thích thú với việc bắt đầu lại từ đầu như thế này nhưng vì chiều lòng người đẹp hấn đành chấp nhận. Cũng là để hấn làm nhiều việc thật ý nghĩa cho Mai, lỡ có ngày nó biết đc việc mẹ hấn ko có bệnh gì, biết đc việc hấn lừa dối thì nó sẽ nghĩ đến những khoảnh khắc vui vẻ, sự chân thành của hấn mà tha thứ.

- Sao a lại thờ dài? Hay...- Mai thăm thán có khi nào hấn đổi ý rồi.
- Ko có gì! Đi thôi e.

Cường và Mai vui vẻ ra khỏi công ty mà chẳng để ý có ánh mắt đang dõi theo mình.

.....

Biệt thự nhà ông chủ Đinh:

- Cháu đã gửi xấp ảnh thời cô ta còn làm gái kèm thêm 1 số bức ảnh cô ta ở trên giường – Trâm ngồi đối diện với ông Đinh, môi khẽ nhếch lên.
- Ta ko nghĩ cháu chỉ làm có thế?
- Bác rất hiểu cháu – Trâm cười, 1 nụ cười độc ác: – Hôm nay cháu sẽ tặng cô ta thêm 1 món quà nữa.
- Cháu sẽ làm gì?

- Cháu sẽ ko để cô ta có cơ hội gần gũi với Cường. Cứ 1 lần đi chơi với a ấy là 1 lần cô ta nhận được quà. Bắt đầu, từ từ cô ta sẽ hoảng sợ.

- Đừng để ta thất vọng – Ông Đình nhẹ nhàng nhưng trong lời nói mang rõ tính chất dọa nạt, cứ như thể chỉ cần sai 1 bước thì người chết sẽ là Trâm chứ ko phải Mai.

- Bác yên tâm. Ko chỉ có bác, cháu mà còn có người khác nữa muốn cô ta phải chết.

-Ồ! Thật thế? – Ông chủ Đình ngạc nhiên đặt tách trà nhìn Trâm dò xét.

- Phải! Chúng ta sẽ cho cô ta nhẹ nhàng, từ từ chết. – Trâm nhấn mạnh từng câu từng chữ 1.

Vì cái gì? Tiền, tình yêu làm cô ta mờ mắt hay còn vì lí do gì khác.

- Haha – Khá lắm, khá lắm! Ta rất hài lòng về cháu.

Ông ta cũng đang rất tò mò muốn biết ai muốn nó chết. Cứ chém giết lẫn nhau, ông ta sẽ cổ vũ và là người đc lợi nhất bởi hơn ai hết ông ta biết rõ chỉ cần động vào người của Cường kẻ đó sẽ nhận hậu quả đau đớn hơn cả chết. Hắn tha cho ông ta 1 lần nhưng chắc chắn ko có lần thứ 2.

1 tiếng sau:

- Này – Mai giật tay áo Cường.

- A ko phải là ” Này ”

- A Cường – Mai liếc xéo hắn: – Đc chưa?

- Tốt! – Cường gật gù hài lòng: – E muốn gì?

- E muốn đập vệt.

- Đc! Về nhà a sẽ cho e đập.

- Sao lại về nhà? Ở nhà đâu có hồ bơi và vệt? Với lại mình đang ở công viên mà.

- Ở nhà có bể bơi đấy thôi – Cường thích thú xem phản ứng của Mai.

- Thế a lấy đâu ra vệt?

- A sẽ làm vệt cho e đập – Cường cố nén cười nhìn Mai. Ở cùng với nó hắn thật sự muốn cười cả ngày, muốn sống đúng bản chất bên trong chứ ko phải cái bề ngoài lạnh lẽo dùng để đối phó với người khác.

- Sao a lại làm vệt – Mai tò mò rồi giật mình : – A...đầu óc a nghĩ linh tinh – Mai lườm Cường. Rõ ràng hắn có ý chêu chọc nó.

- Phì! A chỉ đùa thôi.

Mai ngậy thơ nhìn Cường như trẻ con thấy kẹo. Hắn đang cười, đôi mắt tà mị nheo lại, đôi môi mỏng cong lên. Ông trời thật bất công khi để hắn đẹp như thế.

- Đẹp trai thật! – Sau 1 hồi ngẩn ngơ nó đã thốt ra 1 câu mà ngay sau 1s khiến nó hối hận, muốn chui xuống đất.

- Có vẻ như e rất ” mê ” a – Cường cúi xuống sát mặt Mai.

- C ờn...còn 1 àu...còn...

- Nào! Đi đập vệt thôi, ko từ giờ đến mai e cũng ko thốt ra đc 1 câu. – Hắn sải bước thật nhanh như thể đứng lại sẽ bị ăn đòn.

- A – Mạị giậm chân đi theo Cường: – Đồ quá đáng!

Câu nói vừa thoát ra khỏi mồm Mai thì

” Pằng ” – tiếng súng vang lên.

Đạn đc bắn ra dĩ nhiên sẽ có người nhận nó.

Mọi người nhón nháo bỏ chạy cùng với tiếng hét ầm ĩ khi nghe tiếng súng. Có kẻ cả gan nổ súng giữa ban ngày ban mặt lại là ở cái thủ đô đông nghịt người này thì tên đó chẳng phải vừa. Có trời mới biết kẻ ấy có nổ súng lần nữa. Vậy nên chạy là thượng sách!

Mai thấy ” đau, buốt ” – Nó khụy xuống với đôi chân đang chảy máu.

- A...a Cường! Chân e...

- Mai! Mai – Cường vội vã chạy lại chỗ Mai. Lẽ ra hẳn ko nên đi trước, chân nó chảy nhiều máu quá.

- E đau – Mai run rẩy, nó chưa kịp oà khóc vì đau thì đã ngất đi vì quá sợ hãi.

- Đừng sợ! Đừng sợ, ko sao. A đưa e đến bệnh viện. – Cường bế xốc nó lên chạy ra xe.

1 tên áo đen bịt mắt, tay cầm khẩu súng lướt qua người hắn và nó nhẹ nhàng:

- ” Đây mới chỉ là bắt đầu”.

Bệnh viện Hữu Nghị:

- Cậu nhớ điều tra kĩ cho tôi. Chắc chắn việc này có liên quan đến ông ta. – Cường ngồi ngoài phòng bệnh của Mai gọi điện cho Nam.

- A yên tâm. E sẽ nhanh chóng cho a kết quả.

- Được rồi. Cứ thế đi.

Cường tắt điện thoại, bàn tay nắm chặt. Hắn nhất định ko để chuyện cũ lặp lại 1 lần nữa, nhất là với Mai. Dù cho là người yêu hay kẻ thù thì cũng ko ai có quyền làm tổn thương nó.

- Có kẻ cố tình muốn hại con bé.

Bà Phượng từ trong phòng bệnh của con gái mình đi ra.

- Bác! – Cường đứng dậy cúi đầu: – Cháu xin lỗi vì đã để chuyện xảy ra như thế này.

1 con người cao ngạo như Cường lại biết cúi đầu xin lỗi người khác chứng tỏ tình cảm của hắn đối với con gái bà ko hề nhỏ.

- Chuyện này cũng ko hẳn là lỗi ở cậu. Chúng đã muốn thì con bé khó tránh khỏi.

- Cháu đã cho người đi làm rõ việc này rồi ạ.

- Chúng đã bắt đầu hành động. – Đôi mắt bà đánh lại: – Tôi sẽ ko tha. Nhường nhịn như thế là quá đủ rồi.

- Sao ạ? – Cường nhìn bà Phượng, ko lẽ bà biết chuyện gì. Hắn cảm nhận đc bà là 1 người phụ nữ hiền lành nhưng ko đơn giản chút nào.

Bà Phượng chép miệng định nói gì thì có điện thoại.

- Cái gì? Các cậu làm ăn kiểu gì thế?

Cường ko biết đầu dây bên kia nói gì chỉ nghe bà Phượng quát lên:

- Đưa cậu chủ đến nơi tôi bảo. Tôi sẽ đến đó ngay.

Như chợt nhớ ra điều gì bà Phượng quay lại nắm chặt tay Cường.

- Tôi có việc rất quan trọng phải đi bây giờ. Hãy chăm sóc con bé giúp tôi.

- Có chuyện gì cháu có thể giúp ko?

- Lát nữa người của tôi sẽ đến đây, cậu hãy cùng họ trông chừng con bé. Bây giờ nó rất ko an toàn. Tôi nói thế cậu hiểu rồi chứ.

Bà Phượng vừa quay đầu đi thì Cường cũng vào trong phòng với Mai. Chắc chắn có chuyện gì đó, nếu ko mẹ Mai đã ko lo lắng như thế, bà liên tục dặn hắn ko đc để ai làm hại nó.

- A...a Cường! A Cường!

- Mai! – Cường bật dậy nắm tay nó: – E thấy trong người thế nào rồi? Có đau ở đâu ko? Để a gọi bác sĩ.

- Đừng đi – Mai nắm tay Cường.

- Sao vậy Mai? E đau ở đâu? – Cường khẩn trương hỏi Mai.

Mai nhìn quanh phòng, đôi lông mày nhíu lại:

- Đây là ...bệnh viện? E ở đây từ lúc nào?

- Từ hôm qua, e đã ngủ hơn 1 ngày.

Mai lắc lắc đầu: – E nhớ lúc e với a đang ở công viên...đang ở công viên thì có tiếng súng...tiếng súng. Rồi sau đó...sau đó e cảm thấy đau ở chân. Ko lẽ...ko lẽ...

- Đc rồi! Đc rồi! E đừng nghĩ nữa.

- Ko lẽ e bị trúng đạn thật – Mai nhìn xuống cái chân của mình rồi lại rưng rưng nhìn Cường.

- Đó chỉ do băng đảng đánh nhau bắn nhầm phải e thôi. – Hấn cố nói dối để trấn an nó.

- Nhưng...nhưng e rất sợ. Cảm giác lúc ấy đau lắm, đau lắm. Huhu- Tự nhiên Mai oà khóc làm hấn bối rối.

- Đừng sợ, có a ở đây rồi – Cường khẽ đỡ Mai dậy ôm nó vào lòng. Có lẽ nó vẫn còn hoảng sợ, nếu biết dc có người muốn giết nó ko biết nó sẽ ra sao.

- Băng đảng thanh toán nhau sao lại bắn nhầm phải e? Hay là... Hay người ta muốn giết e. – Nghĩ đến đây Mai khóc to hơn:

- E ko muốn, ko muốn chết. Còn nhiều điều e chưa làm.

- Ngoan nào! Ngoan nào! Chỉ là nhầm lẫn thôi mà e – Cường nhẹ nhàng lau nước mắt cho Mai.

- Huhu. Thật ko a hay a nói dối e.

- Ngoan! A ko nói dối e – Cường hôn nhẹ lên tóc Mai: – Nếu có cũng chỉ muốn tốt cho e!

- Hức hức. A bảo sao cơ?

Cường nâng mặt Mai lên nhìn thẳng vào mắt nó:

- A bảo a yêu...

- Hức...yêu..hức...yêu gì? – Mai quệt nước mắt.

Cạch – Cường chưa nói hết câu thì cửa phòng bệnh mở ra.

- O O! Ối chết! E rất rất sr – Nga đứng ở cửa cố làm bộ mặt xin lỗi để tránh cái nhìn toé lửa của ông a họ. Cái tật ko bao giờ chịu gõ cửa của cô lại tái diễn.

- C...c Nga – Mai ngượng ngùng đẩy Cường ra rồi quay sang mỉm cười với Nga.

- Hi. A Cường mẹ a kêu a ra ngoài cửa có tí việc- Nga nhìn hấn cười trừ lần nữa: – Tại e lo cho Mai quá nên mới chạy tuột vào phòng bệnh.

Cường lờ Nga, mắt hết cả cơ hội ngọt ngào. Hấn chưa bao giờ cưng chiều ai, phải nói rằng từ lúc theo đuổi Mai hấn đã cố trở mặt tỏ ra bình thường nhưng thực chất ko phải như thế. Khó khăn lắm mới có cơ hội mà Nga lại phá đám.

- Tự ý vào thì cứ đứng đấy!

- O kìa a – Mai khẽ nhắc nhở Cường.

- C nga, vào đây ngồi đi c.

- Nhưng mà c...c – Nga dùng ánh mắt cún con nhìn Cường. Thật là cô ko có cố ý mà ông a họ cứ gườm gườm thế kia.

- A Cường – Mai véo nhẹ vào tay hấn.

- A biết rồi. E ở đây nói chuyện với Nga. A ra ngoài gặp mẹ.

Đi ngang qua Nga hẳn vẫn ko quên trộn mắt 1 cái làm cô nàng giật nảy mình.

Nga thở phào nhẹ nhõm đặt bó hoa với túi quà lên bàn.

- Phù! Thật đáng sợ.

- C Nga đừng giận a Cường nhé – Mai ngượng ngịu nhìn a Nga.

- C quen rồi. Thế e sao rồi?

Nga kéo ghế lại gần giường bệnh của Mai.

- Chắc vẫn còn thuốc tê nên e chưa thấy đau ạ.

- Ủ vậy cố gắng nghỉ ngơi. Mà đúng là cái lũ mất dạy. Thanh toán lẫn nhau thì đi chỗ khác lại bắn nhằm phải người ta làm chi. Bla...blaa.

Nga đc dịp tra tấn lỗ tai của Mai để trả thù Cường đã nạt cô. Hẳn mà biết chắc cô sẽ ko song.

Ngoài cửa phòng Cường và bà Dung đang nói chuyện với nhau

- Bà Phượng mới chỉ biết chuyện ta ko bị bệnh thôi còn những chuyện kia thì chưa biết. Vì chồng bà ấy mất vì căn bệnh u não nên bà ấy biết chắc ta ko có bệnh.

- Bà ấy nói gì? – Cường trùng mắt xuống. Hẳn ko muốn Mai biết chuyện gì vào lúc này.

- Con yên tâm. Ta đã đưa ra đc lí do thuyết phục đc mẹ của Mai. Hơn nữa ta đồng ý giúp bà ấy 1 việc để chuộc lỗi.

- Việc gì ạ?

- Sau này con sẽ biết – Bà Dung thở dài: – Mẹ của Mai sẽ cho con thời gian thành thật với con bé.

- Con hiểu và có lẽ con ko thể trả thù tiếp. Cảm giác nhìn cô ấy đau đớn, những giọt nước mắt lăn dài trên má làm con vô cùng khó chịu. Với con cô ấy vẫn như ngày đầu tiên.

-....

- Ta sẽ qua nước ngoài 1 thời gian.

- Sao ạ?

- Để làm giúp mẹ của Mai 1 việc. Hơn nữa thời gian 1 tháng sắp hết, nếu ta ở lại con bé sẽ nghi ngờ. Hãy nói với nó rằng ta ra nước ngoài điều trị để kéo dài sự sống.

Bà Dung nhìn Cường cười hiền:

- Con bé rất đáng thương, con hãy chăm sóc nó thật tốt. Ta luôn mong con hạnh phúc và ta nghĩ ” bà ấy ” cũng vậy.

Chập tối Cường cho Mai ăn cháo song thì nhận được điện thoại của Nam. Hẳn gọi Nga đến trông nó, dặn vệ sĩ canh chừng rồi vội vã rời đi.

Cường cho xe chạy hết vận tốc trên đại lộ Thăng Long để đến quần thể biệt thự ngoại ô Country house.

30p sau hẳn có mặt tại 1 ngôi biệt thự khá lớn mang phong cách Mỹ. Khuôn viên sân vườn được đầu tư kỹ lưỡng và sắp đặt khéo léo mang tới một không gian xanh tràn ngập. Khu chiếu nghỉ của biệt thự hướng ra sân cỏ xanh mướt, ra cánh đồng ngút ngát, lối vào nhà được trang trí bởi những khóm hoa rực rỡ khoe sắc. Thật là bắt mắt và ngôi biệt thự này chắc chắn ko phải là của 1 người tầm thường.

- A Cường! – Nam và 1 tốp người đứng trước cửa biệt thự cúi đầu chào khi thấy hẳn đến.

- Mọi người làm tốt lắm! – Cường quay sang Nam: – Cậu vào trong với tôi còn mọi người ở đây đợi. Cần tôi sẽ gọi.

- Thưa a...

- Yên tâm! Có Nam đi cùng tôi rồi.

- Vâng – Cả nhóm đồng thanh.

Cường và Nam bước vào nhà. 1 người đàn ông ngoài 50 ngồi trên ghế vẻ mặt ko hài lòng nhìn hấn.

- Con làm thế là có ý gì?

- Tôi mới cần hỏi ông câu đấy – Cường thản nhiên ngồi xuống vắt chân lên bàn mặc dù hấn đang sôi máu với người đàn ông trước mặt.

- Thái độ đấy là gì? Con cho người đến phá rối nhà cha mình, bắt hết vệ sĩ của ta lại là sao – Người đàn ông hằn học.

- Hừ! – Cường cười mỉa: – Giờ tôi mới biết ngoài tài buôn lậu ông còn có biệt tài giả ngơ rất giỏi.

- HỒN XUỘC – Ông Đình đứng dậy cổ tỏ ra mình ko biết gì: – Mà dám nói với cha mình như thế?

- Tại sao ko? Tôi còn có thể cho nổ tung cả cái biệt thự này, chôn vùi tất cả những cái gì thuộc về ông vì ông chẳng là cái gì hết nhất là khi ông động vào ” cô ấy ” – Cường nhấn mạnh từng chữ 1.

- Mà dám

Ngay sau câu nói 1 khẩu súng Colt M1911 chìa thẳng vào đầu ông chủ Đình.

- Tiến thêm 1 bước tới chỗ a Cường ông sẽ đc thử nó ngay lập tức – Nhẹ nhàng nhưng đầy đe dọa. Nam lôi khẩu súng trong túi quần của ông ta ra: – Có vẻ súng của tôi nhanh hơn ông?

- Đc...đc rồi – Ông ta lùi lại: – Người trong nhà có gì từ từ nói.

- Tôi đã nhắc nhở ông 1 lần. Ông có thể làm thế với mẹ tôi vì khi ấy tôi chưa đủ khôn còn bây giờ tôi đã đủ sức để giết ông.

- Chuyện đó con hãy nghe ta nói – Hơn ai hết ông Đình biết rõ mình cần phải nhẹ nhàng với hấn.

- ĐỪNG ĐỤNG VÀO NGƯỜI CON GÁI CỦA TÔI – Cường cầm phần nhìn bố mình – 1 con ác quỷ máu lạnh sẵn sàng giết chết những ai cản đường ông ta.

- Ta...ta chỉ muốn tốt cho con. Con bé đó...nó...

- IM ĐI! – Cường hét lên, đôi mắt đỏ ngầu: – ĐỪNG TƯỞNG TÔI KO BIẾT CHUYỆN XẢY RA 4 NĂM TRƯỚC. ÔNG MUỐN GIẾT CÔ ẤY VÌ SỢ CÓ LÚC CÔ ẤY SẼ BIẾT ÔNG LÀ BỐ TÔI MÀ NÓI RA TẤT CẢ.

Ông Đình run rẩy nhìn đứa con trước mặt. Hấn đã biết chuyện ấy, vậy mạng sống...mạng sống của ông.

- Tôi ko giết ông vì đấy là mong muốn cuối cùng mẹ để lại cho tôi.

- Con à...chuyện đó...ko như con...

- Tôi yêu mẹ nhưng cũng yêu cô ấy. Nếu ông dám động vào cô ấy 1 lần nữa thì tôi ko chắc mình có thực hiện đc lời hứa với mẹ nữa ko.

Cường quay đầu bỏ đi. Hấn cầm thù dòng máu đang chảy trong người mình. 1 nửa dòng máu của ác quỷ – 1 điều ko bao giờ có thể thay đổi: ” Ông ta là cha ruột của hấn “.

- Đừng tự đưa mình vào chỗ chết vì cái thời của ông trong xã hội này đã chấm dứt – Là câu nói cuối cùng của Nam trước khi bỏ đi theo Cường.

Cường về bệnh viện. Hấn chạy đến bên giường ôm chầm lấy Mai mà chẳng để ý đến người trong phòng. Nga mỉm cười lặng lẽ ra ngoài.

- A xin lỗi! Xin lỗi e – Cường gục đầu lên vai nó.

Mai ngác nhiên nhìn Cường rồi chuyển sang lo lắng

- A Cường! Có chuyện gì...

- Đừng nói gì? Để a ôm e, ôm e như thế này.

Chuyện gì ư? Cường đã biết đc sự thật, sự thật của 4 năm trước Mai bị ép làm những điều tồi tệ nhất, sống 1 cuộc sống đau đớn. Thế mà hần đã luôn căm thù nó, căm thù người con gái đầu tiên làm hần rung động. Giá như hần có thể tin vào cảm giác lần đầu tiên hần gặp Mai lúc nó 16t thì mọi chuyện sẽ ko xảy ra như thế này. Hần đã ko phải dần vật đến thế.

- Hãy tha thứ cho a! A ko bao giờ muốn làm e tổn thương.

Sang trang sau để đọc tiếp

11. Chương 11

Chương 11:

Hải cầm bó hoa đứng trước cửa phòng bệnh gõ cửa mấy lần ko thấy ai trả lời đành tự mở cửa đi vào.

Mai ngồi trên giường dựa đầu vào cửa sổ, mái tóc xoã ngang lưng có vài sợi khẽ tung bay trong gió. Đôi mắt to tròn của nó mơ hồ nhìn ra cảnh vật bên ngoài.

- Dù ở hoàn cảnh nào e cũng vẫn đẹp!

Mai nghe tiếng người liền giật mình quay lại.

- A Hải!

- A còn tưởng e để a đứng đây đến tối cơ đấy! – Hải để đồ xuống bàn nhìn Mai nháy mắt.

- Sao lại thế? – Mai nghiêng đầu nhìn Hải: – Ko lẽ a đến đây lâu rồi?

- Ko lâu nhưng cũng đủ để a mỗi chân.

- Chết thật – Mai cười trừ : – E mãi suy nghĩ quá mà ko để ý.

Chỉ tại hành động của Cường tối hôm qua làm Mai ko khỏi thắc mắc mà suy nghĩ vẩn vơ. Cài gì mà xin lỗi, cái gì mà tha thứ – nó chẳng hiểu hần làm sao nữa. Gần đây hần toàn có những hành động, cư xử là lòng hết mức.

- E dễ lừa thật. A mới đến thôi – Hải lại gần xoa đầu Mai: – Chân e thế nào rồi?

Mai vuốt lại những sợi tóc rối vừa bị Hải xoa đầu, hai má phụng phịu nhìn a:

- E có phải trẻ con như hồi ở nhà đầu mà a xoa đầu e.

- 20t vẫn là trẻ con.

- Xi – Mai dẩu mỏ: – A hơn e là mấy.

- Thôi dc rồi. A thua – Hải giơ 2 tay lên làm vẻ đầu hàng.

- Có thể chứ – Mai cười toe như hoả nỏ rộ làm Hải xao xuyến hơn.

-...

- Mà sao a biết e nằm viện?

- Dĩ nhiên là mẹ e nói rồi.

Mai gật gù, nó quên là Hải và mẹ khá thân nhau.

- E còn chưa nói chân e thế nào rồi.

Hải ngồi xuống ghế chống tay lên cầm nhìn Mai. Nó vẫn vô tư quá.

- Vẫn đau và nhức. Cũng may có thuốc giảm đau ko e chết mất.

- E mà chết sẽ có nhiều người đau khổ và nhiều kẻ vui mừng! – Hải lẩm bẩm trong mồm.

- Sao cơ a?

Hải nhìn Mai rồi lại quay mặt đi:

- A bảo e chịu khó ăn uống cho lại sức, 1 thời gian là sẽ khỏi thôi. Cố gắng chịu đựng 1 chút.

- Đương nhiên! E cũng giỏi chịu đựng lắm đấy nhá – Mai tự hào

Làm sao Hải ko biết Mai giỏi chịu đựng, nếu ko sao có thể sống sót trong sự đầy đoạ của lũ người ấy. Nếu có thể Hải muốn che chở cho người con gái trước mặt a – người con gái sau 1 thời gian khổ sở vẫn ko biết rằng cuộc sống của mình đang bấp bênh trôi theo dòng đời.

- Mai này! – Hải nhìn Mai chân thành.

- Gì vậy a?

- A muốn

Cạch – Tiếng cửa phòng mở ra, người con trai cao lớn xách túi đồ lớn nhỏ tự nhiên bước vào phòng. Có vẻ như đây ko phải lần đầu Mai đang nói chuyện riêng thì có người tự nhiên vào phòng. Lần trước là Nga, giờ đến Cường.

Hay thật!

- A đã mua cho e rất nhiều đồ ăn. E phải chịu khó ăn mới có thể mập được, như vậy a mới ko chán mà theo cô khác – Cường thản nhiên thể hiện tình cảm với Mai, phớt lờ con người đang đứng trong phòng.

- A Cường – Mai xấu hổ nhắc hần.

Cường liếc nhìn Hải chẳng mấy thiện cảm nhưng ánh mắt vẫn hiện lên tia đắc ý. Cũng may hần đến đúng lúc nếu ko sẽ có 1 màn tỏ tình diễn ra rồi. Cái chiêu ko gõ cửa của Nga đúng là hiệu quả nhất trong việc phá ko khí riêng tư.

- Chào a! – Hải dù ko thích nhưng vẫn lịch sự chủ động bắt tay Cường: – Tôi là Hải bạn của Mai.

Đường đường là 1 tổng giám đốc giao tiếp với người lạ như cơm bữa, Cường cũng chẳng chịu thua thể hiện phong cách lịch sự nhưng đầy cao ngạo của người quyền lực.

- Rất vui đc biết a. Tôi là ” người yêu ” của Mai – Hần cười nhưng vẫn nhấn mạnh từ ” người yêu ” như để khẳng định chủ quyền của mình.

- Người yêu? – Hải hỏi lại Cường nhưng ánh mắt lại nhìn Mai để chờ đợi câu trả lời từ nó.

Mai ko nói gì quay đầu đi chỗ khác tránh ánh mắt của Hải. A nhìn rõ đôi má đang ửng hồng trên khuôn mặt trái xoan với nước da trắng ngần của nó – câu trả lời cho a đã có?

- Giờ a mới biết e đã có người yêu.

- O thì

- Cô ấy lần đầu yêu nên vẫn còn ngại – Cường ngắt lời Mai. Hần chẳng muốn Hải ở đây thêm 1 giây phút nào.

- A Cường – Giọng Mai có chút khó chịu vì sự vô duyên của Cường.

- Đc rồi. A chỉ nói sự thật thôi mà – Cường nhún vai.

Mai lườm hần 1 cái rồi quay sang Hải tươi cười:

- Vừa nãy hình như a định nói gì với e phải ko?

- Đúng vậy. Nhưng a nghĩ – Hải nhìn hần: – Đây là chuyện quan trọng nên a sẽ nói với e sau.

- Chuyện...chuyện gì. Ko nói được bây giờ sao a?

Hải gật đầu rồi rút điện thoại ra xem. Đến giờ rồi.

- A có việc phải đi bây giờ.

Có vẻ như Cường chỉ chờ câu nói này của Hải. Hắn tươi tỉnh thấy rõ.

- A mới đến mà đã về rồi sao? – Mai tỏ ý muốn giữ Hải ở lại.

- Ủ. A có việc quan trọng. Lần sau quay lại thăm e a sẽ nói.

- Vậy cũng được – Mai hơi tiếc nuối vì tính tò mò của nó khá cao.

- Nhớ tự bảo vệ và chăm sóc ình e nhé!

Hải quay đầu đi ko quên để lại cho Cường hàm ý ” Tôi chưa bỏ cuộc đâu “.

Cường nhìn đăm đăm theo bóng Hải. Rõ ràng a ta biết chuyện gì đó.

- Nay a nhìn gì mà ghê vậy?

- Àh ko có gì – Cường quay lại nhìn Mai : – A cho e uống sữa nhé!

- UỐNG SỮA – Mai trố mắt: – E rất ghét đồ ngọt.

- 1 chút thôi! Sẽ ko mập.

- Ai...ai bảo...bảo e sợ mập.

- Việc đó ko quan trọng. Bây giờ e đang rất gầy.

- A nói dối. – Mai xì mặt.

- Thật!

- Kệ. E ko thích.

- 1 chút thôi.

- Ko! e ko thích.

- Nào e. – Cường cố bỏ sĩ diện nịnh nọt Mai. Hắn thật ko thích nó ồm yếu thế này.

- Ko đâu.

- Uống đi mà.

- Ko mààààààààà! – Mai dài mồm ra châm chọc hắn.

Cường cũng chẳng chịu thua, 2 người đẩy qua đẩy lại. Ko khí trong phòng bệnh chẳng sức mùi thuốc nhàm chán khó ưa mà đặc mùi tình yêu ngọt ngào.

Hải rời khỏi phòng bệnh của Mai liền đến sân bay Nội Bài. Hôm nay là 1 ngày quan trọng.

1 người phụ nữ đứng trong nhà chờ ăn vận đồ đen, đội mũ vành to che nửa khuôn mặt vừa nói chuyện vừa đảo mắt xung quanh. Thỉnh thoảng lại chỉnh lại chiếc kính trên mặt.

- Bác cảm ơn cháu nhiều lắm.

- Ko có gì đâu bác. Vì hạnh phúc của gia đình bác cũng là vì Mai cháu đều ko ngại.

- Cháu thật tốt! Thật tốt – Người phụ nữ nắm tay Hải:

- Tính mạng của 2 đứa phụ thuộc vào cháu và ” bà ấy ”

- Xin bác yên tâm quay về. Cháu và bác ấy sẽ đưa 2 đứa nhỏ đến nơi an toàn.

Người phụ nữ gật đầu nghẹn ngào:

- Ta ko thể để họ làm hại bọn nhỏ. Chúng hoàn toàn vô tội.

- Cháu biết vì cháu cũng yêu thương chúng như e mình – Hải mỉm cười nhìn vào bên trong 1 người phụ nữ đứng tuổi cùng 2 đứa trẻ đang vậy tay a.

- Họ đã vào trong an toàn, việc còn lại nhờ cháu. – Người phụ nữ liên tục nhắc lại những lời nhờ vả với Hải.
- Vâng. Cháu cũng vào trong luôn đây. Nếu bọn chúng đến sẽ ko kịp.
- Đc rồi! Cháu đi đi nhớ bảo trọng – Người phụ nữ ôm tạm biệt Hải rồi mỗi người 1 hướng ngược nhau.

Họ vừa tách khỏi nhau thì có 1 đám người hốt hoảng chạy đến. Chúng chia nhau ra tìm 2 người nhưng có vẻ chúng đã chậm chân ko tìm đc con mồi của mình.

- Mẹ kiếp! – Tên đầu đàn buông 1 câu **** thề rồi quay sang quát tháo lũ đàn e:
- Chúng mày là lũ ăn hại, có 2 đứa trẻ cũng tìm ko ra.
- Thưa đại ca...đại ca chúng e ko nghĩ mụ già đó lại thông minh đến vậy. Mong a bỏ..bỏ qua.
- Lần này chết chắc với cô chủ – Gã nghiêng răng, trợn mắt hiện rõ những vết sẹo lồi lõm trên mặt. Có vẻ như cuộc đời của gã chỉ dành để chém giết.
- Thưa a – 1 tên rụt rè đến chỗ gã ko dám ngẩng mặt lên.
- Nói – Gã lăm li ra lệnh cho tên đứng trước mặt mình.
- Là...là điện...điện thoại...của...của ...cô...cô chủ – Tên đàn e run run đưa cái điện thoại cho lão đại ca bằm trợn của mình.
- Khốn kiếp! Vừa nhắc đã gọi – Gã nhổ 1 bãi nước bọt xuống đất rồi giằng lấy điện thoại từ tay thằng đàn e.

Bắt máy với cái giọng nhẹ nhàng, ra sức giải thích cho chủ nhân khác hẳn với cái vẻ giữ trọn oai phong như lúc đối với đàn e của mình – mình cao nhưng có người còn cao hơn chẳng?

Cũng chẳng biết đầu dây bên kia nói gì mà mặt gã từ đỏ chuyển sang xanh rồi xám xịt.

- Xin cô chủ tha lỗi.

-....

Càng nói chuyện gã càng khẩn trương van nài:

- Xin cô chủ bỏ qua! Sẽ ko có lần

Gã đầu đàn chưa kịp nói hết thì đầu dây bên này Trâm đã đập tan chiếc điện thoại đắt giá của mình. Nếu vụ này ko xong thì đầu chỉ mình gã chết, cô ta còn thê thảm hơn nhưng gã vẫn còn giá trị lợi dụng nên tạm tha.

Cái chính bây giờ là phải giải quyết với lão già ” Đinh Văn Trọng “.

- Đúng là 1 mớ rắc rối. Tất cả là tại ” mày “.
- Tất cả là tại ” mày “.
- ” Mày ” phải chết! Phải chết!

Từ nhà cho đến Country house Trâm ko ngừng **** rửa ầm ĩ trong xe. Cô ta là người háo thắng vậy nên hiếm khi giữ được bình tĩnh. Những người như thế chỉ nguy hiểm bên ngoài còn người nguy hiểm bên trong mới là người thực đáng sợ.

- Hiện giờ cháu rất bận sao bác lại giục cháu đến đây?
 - Đồ ngu ngốc! – Kèm theo tiếng hét giận giữ là 1 cái tát giáng xuống khuôn mặt đầy mỹ phẩm của Trâm.
- Vừa bước vào nhà đã lãnh trọn 1 cái tát đau điếng làm Trâm bất ngờ ko kịp phản ứng. Cô ta ôm bên má đỏ lừ rồi trừng mắt lên nhìn người đàn ông vừa đánh mình.
- Nếu còn nhìn ta bằng ánh mắt đấy cô sẽ chết ngay tại đây.

Tiếng người đàn ông rít lên làm Trâm chùn bước. Dù sao đây cũng là địa bàn của ông ta – 1 kẻ giết người ko ghê tay – giết thêm 1 mạng người như cô ta có lẽ ko quá khó.

- Sao ông...sao bác lại đánh cháu – Trâm thu hồi lại ánh mắt nhưng giọng nói vẫn đầy tức giận.
 - Tại sao à? – Người đàn ông tiến lại gần Trâm nghiêng rằng: – Cô có biết thằng Cường nó đã cho người đến đây làm gì ko? Nhìn xem đây có còn là nhà?
 - Quả thật đây ko còn là nhà. Với Trâm nó là 1 đồng đồ nát thì đúng hơn, mọi thứ trong nhà đều bị phá tan. Từ những thứ quý hiếm đắt giá cho đến vật tầm thường rẻ tiền cũng ko còn đặc trưng, hình thù của mình.
 - Cô nói chắc chắn ko để tôi thất vọng mà lại giải quyết mọi chuyện bằng cách này à?
 - Chuyện...chuyện này..
 - Phải! Nhờ phước của cô mà thằng con của tôi đã cho đập nát nơi này. – Ông ta ko tiếc ngôi nhà, tiếc gia sản trong này chỉ tiếc vì đã để Cường biết hết mọi chuyện. Hẳn phá nơi này chứng tỏ hẳn đã bắt đầu tức giận, như vậy sẽ khó sống bởi hẳn đã ko còn như trước.
 - Nhưng cháu...cháu đâu có làm gì? – Trâm ko nghĩ chỉ vì mấy tấm ảnh cô ta gửi mà nhà của ông chủ Đình lại ra thế này.
 - Ko làm gì? – Ông ta nhếch mép: – Cô định dấu cả việc cô cho người bắn con bé đó với tôi để chạy tội thì ko dễ đâu.
 - ” Bắn con bé đó” – Trâm ngạc nhiên thật sự: – Con bé nào? Cháu ko hiểu.
 - Đừng nói rằng cô ko cho người bắn con bé Mai. – Ông ta rít điều xì gà rồi nhìn chăm chăm vào Trâm
 - Cái gì? Bác cho rằng cháu làm chuyện đó?
 - Cô đang đùa 1 người để được ra cô?
 - Cháu thật ko làm – Trâm gắt lên: – Vốn dĩ cháu định cho người đụng phải cô ta nhưng khi đến nơi cô ta đã bị bắn.
 - Cô gây ra rắc rối cho tôi rồi lại tính chuồn?
 - Cháu ko có! Bác tin cháu đi, nếu làm cháu sẽ nhận.
 - Ngoài cô ra tôi ko tin còn người khác muốn giết nó – Ông chủ Đình nhìn thái độ của Trâm có vẻ cô ta ko biết gì về chuyện này. Vậy thì người còn lại là ai?
 - Còn ” cô ta ” – Trâm vì mất bình tĩnh mà khai ra. Lão già này đúng thật nham hiểm khi dùng chiêu khích tướng để cô ta lộ mồm.
 - ” Cô ta ” – Vậy là con gái. Chuyện càng lúc càng thú vị với ông ta. Phụ nữ cũng đáng sợ chẳng kém gì đàn ông.
 - Bác hãy tin cháu. Chuyện này ko phải cháu – Trâm vội lảng đi vì Cường và vì gia đình cô ta sẽ chịu nhin. Đã có câu trả lời cho việc lần này dĩ nhiên ông chủ Đình sẽ ko làm khó Trâm thêm. Cả 2 người bọn họ đều cần lợi dụng lẫn nhau. Giờ chưa phải lúc cần xé đồng bọn ” dỏm ” của mình.
- Sang trang sau để đọc tiếp

12. Chương 12

Chương 12:

- Ông chủ. Tại sao ko xử lí cô ta?
- Tên thuộc hạ thân cận của ông chủ Đình cất tiếng hỏi khi Trâm ra khỏi cổng. Gã ko hiểu ông được gì từ 1 con nhỏ kiêu căng như Trâm. Ngoài khuôn mặt xinh đẹp thì cô ta chẳng có tài cán gì nổi bật.
- Con nhóc đó vẫn còn có giá. Hơn nữa người đứng sau cô ta ko phải hạng xoàng.
- Nếu thế ông chủ sẽ làm gì ạ?

- Kẻ đứng sau con nhóc sẽ giúp ta làm thằng Cường phân tâm.
- Chẳng phải cậu Cường đã dễ yên khi biết ông chủ làm chuyện ngày xưa – Gã thắc mắc.
- Thế vẫn chưa đủ – Ông ta nhếch bộ ria mép: – Còn tập đoàn Hung Cuong!
- Ý ông chủ là...
- 1 số kẻ sợ chết hám tiền trong HDQT đã theo. Giờ chỉ còn chờ những con mồi cắn xé nhau.
- Tên thuộc hạ nhìn rõ những tia độc ác trong mắt ông chủ của mình.
- Cậu Cường cũng là con ông.
- Ta sẽ xem xét!

” Xem xét ” – Gã hơi bất ngờ. Như thế đồng nghĩa với việc ko chắc sẽ ko giết tất cả những kẻ cản đường ông ta. Dù cho là kẻ chém thuê giết mướn tàn nhẫn thì gã cũng chưa hề nghĩ tới việc cùng 1 dòng máu lại xử đẹp nhau.

Nhìn đi nhìn lại thì ông ta và Cường có điểm gì ko giống nhau? Từ cái trán cao đến đôi lông mày rậm và cả đôi mắt sắc bén như điều hâu kia nữa. Tất cả đều là đúc từ 1 khuôn mà ra cả, giống nhau y chang. Có chẳng thì Cường anh tuấn, vạm vỡ và đặc biệt là khôn khéo hơn cha mình thôi. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử!

- J này – Ông Đinh nhìn kẻ tội trọng thành đang đứng trước mặt mình, ông ta có thừa sức để biết gã đang nghĩ gì.
- Thằng Cường cũng là con trai ta và ta cũng chỉ có 1 đứa con duy nhất.
- Dạ! Tôi cũng ko nghĩ...
- Thế thì tốt! – Ông ta làm mặt hài lòng: – Hãy đi giải quyết việc ta giao cho cậu đi.
- Vâng!

J ko quên cúi đầu chào chủ nhân của mình trước khi rời đi. Gã theo ông Đinh từ nhỏ, ko phải kẻ mà ta hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng đáng tin nhất trong đám thuộc hạ.

Ác quá cũng làm người ta sợ mà ko dám theo nên đôi khi cần phải mềm mỏng.

Trâm trở về nhà trong nỗi bức tức và thù hận. Nhìn bên má vẫn còn ửng đỏ là khuôn mặt cô ta đánh lại, 2 môi mím chặt vào nhau. Cô ta ko phải kẻ ko biết cúi đầu trước mặt người khác nhưng 1 cái tát từ tay ông ta thì quá sức chịu đựng. Nếu ko phải ” người ấy ” kêu cô khoan hãy động đến Mai và sai cô ra nước ngoài để tìm 2 đứa trẻ thì cô ta nhất định trút giận lên đầu Mai.

Mai luôn là cái gai trong mắt Trâm bởi từ ngày nó xuất hiện mọi chuyện như đảo lộn. Cô ta từ tiểu thư biến thành tay sai từ lúc nào ko hay. Khi trở lại Việt Nam cô ta sẽ tìm cách trả lại ông ta cái tát và cả Mai – người khởi xướng nên tất cả những chuyện rắc rối này.

.....

2 tuần sau:

- Đến giờ uống sữa rồi ” bé Mai “.

Cường nhe nhớn bước vào phòng. Đã 2 tuần nay rồi, ngày nào hắn cũng mọc rề ở phòng bệnh của Mai.

- Trời – Mai than vãn: – A lại đến nữa sao?

Cường gật gật đầu như muốn chêu tức.

- Thật ko hiểu người ta trả lương cho 1 TGD như hắn để làm gì.
- Vì a giỏi.
- Giải? – Mai bĩu môi: – Chân e sắp mọc da non rồi đấy.

- Thì sao?

- Thì a đi làm đi.

Ko phải Mai muốn đuổi Cường chỉ là nó biết dạo gần đây công ty có nhiều việc mà hần lại ko chịu đi làm. 1 mình Nam phải kiêm hết, nhiều lúc Nga vô tình than thở làm ta thấy ngại.

- Ko – Hần thản nhiên trả lời: – A ở đây đến khi e ra viện.

- E khỏi rồi mà. Sao a và mọi người cứ lo quá như thế, hàng đồng người ngoài kia canh chừng rồi đó thôi. – Mai xụ mặt.

Lo quá ư? – Cường thấy chẳng quá tí nào. Mai ở trong này suốt thì sao biết ngoài kia xảy ra những chuyện gì. Liên tục có kẻ mờ ám lẩn vờ qua đây, lại thêm chuyện công ty bắt đầu rối lên. Có chưa mới tin là mọi chuyện đã ổn thoả.

- Ngoan – Cường vuốt vuốt tóc Mai: – A đưa e ra ngoài chơi.

Nghe đến đi chơi 2 mắt nó lại sáng rực lên.

- Thật ko?

- A đã bao giờ lừa e – Cường mỉm cười nhìn Mai. Hần biết nó khó chịu khi bị nhốt trong này. Thôi thì cứ tăng cường bảo vệ thêm để nó ra ngoài.

Mai định đứng dậy với cái chân khập khiễng vẫn còn hơi đau thì bàn tay rắn chắc của Cường đã nhắc bổng nó lên. Hần bế Mai đi 1 mạch ra xe trước sự tò mò của người trong bệnh viện kèm theo tiếng gào thét xấu hổ của nó cho đến tận khi hần đoạ bế nó quay lại thì cái loa mới được tắt.

Dừng xe trước cửa quán KFC trên đường Trần Khánh Dư với thái độ ko hài lòng. Cường vẫn phải đưa Mai vào trong. Nó đúng là ngang bướng, chân chưa khỏi lại muốn ăn KFC. Ăn vào rồi đến khi đau nhức thì chỉ có hần bị tra tấn, lần trước ăn bò hun khói song nó đã tra tấn hần cả đêm chỉ vì cái chân cứ nhức mãi.

Ko phải Mai chẳng quan tâm đến thái độ của Cường hay những người trong quán đang nhìn mình mà vì nó đang títt mắt nhìn đồ ăn trên bàn.

- Thích thế à?

- Đương nhiên – Mai lại cười títt: – E nghe món này đã lâu nhưng chưa được ăn bao giờ.

Cường giần đôi lông mày đang chau lại ra nhìn Mai có lỗi. Nếu hần biết nó chưa được ăn bao giờ thì đã ko thế.

- Sau này sẽ đưa e đi ăn thường xuyên.

- Oa thật sao? A thật rộng lượng nha.

- Giờ e mới biết?

- Xì – Mai đánh nhẹ vào tay Cường: – A đúng là ngoài cái vẻ đẹp trai nhiều tiền ra thì ra thì chẳng được cái nết gì.

Cường chống tay lên cằm nhìn Mai:

- Thế e yêu a vì vẻ đẹp trai và nhiều tiền.

- Cũng có thể – Mai nhún nhún vai trả lời tự nhiên. Đây đâu phải lần đầu tiên Cường mặt dày chêu nó như thế.

Cường cố làm vẻ thất vọng, đau khổ trước mặt Mai. Vốn dĩ hần tưởng nó sẽ như mọi lần chối bay biến, rồi giải thích nhưng giờ thì gà cũng mọc đuôi cáo.

- Ôi a đau khổ quá, đau khổ quá. Ko ngờ người a yêu thương nhất lại như thế – Cường cố nói toi, tay vỗ vỗ vào ngực, giọng nói tha thiết như thật.

Ngay sau hành động của hần những tiếng xì xầm trong quán bắt đầu phát ra. Để xem nó có còn thờ ơ được.

- " Chậc. Đẹp trai thế mà bị người yêu bỏ ".
- " Khổ thân a đẹp trai quá, c kia thật nhẫn tâm ".
- " Trông xinh gái mà lại ko có trái tim ".
- " Tiếc cho đôi trai tài gái sắc quá ".

OMG – Tiếng xì xào của mọi người làm Mai như muốn gào lên rằng hấn đúng là đồ trơ trẽn mà. Sao có thể đóng kịch như thật đến thế.

- Đây a có thôi đi ko. Người ta đang nhìn mình đây – Nó vừa nói vừa lấy tay che che mặt.
- Hình như thế vẫn chưa đủ thương tâm – Ánh mắt Cường gian ta trong từng câu nói, cử chỉ.
- Thôi. Thôi ngay – Mai khẽ gắt : – E thua được chưa.
- Ha ha. Có thể chứ – Cường cười 1 cách sảng khoái – 1 nụ cười thật và đẹp nhất mà Mai từng biết – nụ cười của hạnh phúc.
- A đúng là...
- Là người yêu e – Cường lại cười.
- Hừ. Kệ a đấy.
- Ngoan – Cường hôn nhẹ lên má Mai: – Ăn đi rồi a đưa e đến nơi e thích.

Mai gạt đầu che đi đôi má đang ửng đỏ. Nó vẫn chưa quen với kiểu tình cảm như thế này.

.....

Ăn xong Cường chở Mai đi khắp nơi và điểm dừng chân cuối ngày của họ là bờ hồ. Mai bảo đây là nơi những đôi yêu nhau thường đến nhưng thực ra đây là nơi nó cảm nhận được tình cảm của Cường – là nơi hấn và nó gần gũi nhau hơn. Mai có thể dựa vào vai Cường cả giờ đồng hồ để nhìn ra bờ sông hay ngồi cạnh hấn cả ngày mà ko nói gì.

Ko có gì là hạnh phúc hơn khi được ở cạnh người mình yêu thương.

- Lạnh ko – Cường ôm lấy bờ vai nhỏ bé của nó.
- 1 chút thôi – Mai cười nhẹ : – Hát cho e nghe đi, e muốn được nghe a hát rồi được ngủ trên vai a và được a nhẹ nhàng đưa về giống như trong phim.
- Như thế e sẽ vui?

Mai gạt đầu.

" Từ lúc anh quen biết em trái đất bỗng nhiên ngừng lại

Cuộc đời này dẹt thêm bao nhiêu ước mơ bao nhiêu niềm vui"

Cường cất tiếng hát mà đúng hơn là cất tiếng đọc. Hấn định sẽ hát bài này trong 1 ngày lãng mạn để làm Mai cảm động nhưng khung cảnh bây giờ cũng ko tệ lắm.

"Từ lúc anh quen biết em cả thế giới không ai bằng em

Chỉ một mình em thôi đôi mắt em xinh như nàng tiên

Cầu mong cho em luôn được vui đôi mắt ấy không mang muộn phiền

Để cho anh luôn trông thấy em lúc em cười vui

Cầu mong sao anh luôn gần em

Anh nói hết bao nhiêu tâm sự

Rằng tim anh anh đã yêu em rất lâu rồi

Người ơi lòng anh yêu em nhiều hơn cả bản thân anh em hiểu không

Một lần nhìn thấy em trái tim anh càng yêu em

Hãy đến bên anh nhé em thiếu vắng em anh rất buồn

Vì anh luôn thấy vui mỗi khi gần em

Người ơi lòng anh yêu em nhiều hơn cả bản thân anh em hiểu không

Một nụ cười của em cũng cho anh niềm tin yêu”

Hắn dừng giọng ca oanh vàng của mình khi nghe tiếng thở đều của Mai – nó đã ngủ. Ko uống công hắn lên mạng tìm kiếm bài hát này và học thuộc nó.

” Hãy để cho anh chăm sóc em sống với em yêu suốt đời

Trọn đời này nguyện xin bên em mãi không rời. “

Lời cuối của bài hát cũng là câu hứa hẹn của Cường dành cho Mai. Nó đang mơ 1 giấc mơ đẹp với con đường trải đầy hoa hồng.

...

Hoa hồng vẫn luôn có gai...

Giấc mơ ấy sẽ đi về đâu.....

Con đường tình yêu sẽ có những ai....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-nhieu-tien-cho-1-tinh-yeu>